

DUPĂ RELUAREA
CAMPIONATULUI:

DOUĂ PRINCIPALE FAVORITE
LA TITLU: RAPID ȘI U.T.A.

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

FOTBAL

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ

ANUL V

214

JOI
2 IULIE 1970
12 PAGINI
2 LEI

O EGALARE ZADARNICĂ...

BRAZILIA

O ECHIPĂ COMPLETĂ,
ÎN CARE MARELE TALENT
AL JUCĂTORILOR S-A
ÎMBINAT CU O
EXCELENȚĂ PREGĂTIRE

Citiți în pagina a 9-a prezentarea
echipei campioane a lumii

În pagina 3:

COMPORTAREA
ECHIPEI NOASTRE
ÎN TURNEUL FINAL,
UN PAS ÎN PLUS FAȚĂ DE
OBTINEREA CALIFICĂRII

Citiți în pagina 10:

UN REPORTAJ INEDIT
DE LA CEL DE-AL 37-lea
CONGRES AL F.I.F.A.

În proiect, un meci

UNGARIA-ROMÂNIA

în aprilie 1971

Cu prilejul unei întâlniri de la Ciudad de Mexico, între conducători ai federației noastre și ai celei maghiare, s-a discutat posibilitatea disputării unui meci amical Ungaria-România, în anul viitor.

Acest meci ar urma să se dispute în a doua decadă a lui aprilie, la Budapesta. După acordul de principiu, vor urma tratative concrete, în săptămânile următoare.

Fotografia de mai sus reprezintă momentul în care Radu Nunweiller înscrie, printr-o lovitură cu capul, cel de-al doilea gol al echipei Dinamo bucureștil în meciul de ieri cu Farul Constanța.

Deși Minamoviștii veneau de la 0-2 și această egalare se părea că le deschide drumul spre victorie, până la urmă cele 2 puncte au revenit tot oaspeților care s-au apărut energic și au reușit un nou gol, pe contraatac.

Foto: S. BRAȘOVEANU

ECHIPA GRUPULUI ȘCOLAR PETROL-PLOIEȘTI
CAMPIONĂ REPUBLICANĂ A ȘCOLILOR PROFESIONALE

ÎN PAGINA 8, AMĂNUNTE DESPRE DESFĂȘURAREA TURNEULUI FINAL
AL COMPETITIEI

Cititorii ne scriu cu o fidelitate care ne impresionează. După evenimentele mari și mici, rindurile lor ne sosesc cu regularitate și ne dau prilejul unui control al poziției noastre în problemele fotbalului. În același timp scrisul lor ne oferă corectări și surse de inspirație.

Este de la sine înțeles că recentul campionat mondial de fotbal din Mexic la care a participat după mulți ani de întrerupere și echipa României, a sporit curierul obișnuit primit din partea cititorilor, scrisorile referindu-se în cea mai mare parte la comportarea echipei naționale, la satisfacția pe care jocul fotbalistilor noștri la Guadalajara a produs-o în rindurile celor ce iubesc fotbalul.

O bună parte din cititorii noștri ne solicită să punem la punct anumite aprecieri în jurul comportării echipei noastre naționale despre care alte publicații au relatat în timp ce revista noastră le-a ignorat sau le-a amintit la modul general. Ei își manifestă dorința să afle cuvântul autorizat al unei reviste de specialitate în unele probleme ce apar controversate.

Revista FOTBAL s-a preocupat în perioada pregătirii echipei naționale pentru turneul final din Mexic de toate problemele care au putut ajuta la întărirea reprezentativei României, ca efectiv de jucători și componență de echipă, cî și de modalitatea de a putea face față puterilor echipe din grupa de la Guadalajara. Aceste obiective le-a servit cu fidelitate și în perioada de acclimatizare din Mexic prin irimisul nostru în Mexic. Am fost alături de tot ceea ce a putut folosi ca joc și atmosferă echipei României în cea mai dificilă încercare din istoria celor aproape 50 de ani de activitate internațională, lădă de ce am utilizat telexul, telefoanele și resursele trimisului nostru special în scopul exclusiv de a relata ceea ce a fost esențial pentru o prezentare în bune condițiuni a echipei României, străduindu-ne să creăm o atmosferă de încredere, de sprijin moral, necesare jucătorilor aflați peste țări și mări, dar, de ce n-am spune-o, utilă și acelor rămași acasă adunați cu emoție, nopți de-a rîndul, în jurul televizorilor.

Evenimentele și rezultatele obținute în campionatul mondial, comportarea apreciazabilă a echipei noastre naționale, au justificat poziția noastră pentru că ceea ce s-a dovedit esențial în prezența fotbalului românesc în Mexic a fost efortul colectiv al marii majorități a jucătorilor, dorința lor fierbinte de a evolua la cel mai bun

SENSUL BENEFICIILOR GUADALAJAREI

nivel posibil, disciplina de pregătire și joc, corectitudinea, amabilitatea față de gazde și parteneri, jînută care a dus la aprecieri măgulitoare din partea spectatorilor mexicani și a turiștilor, a specialiștilor și a ziariștilor străini.

De altfel, faptul că televiziunea română a fost atât de largă în a ne oferi transmisiuni de la Guadalajara și din celelalte orașe ale țării gazdă, fie în direct, fie în reluare, precum și progresul tehnicii de filmare a jocurilor de către operatori foarte versați și avizați în ale fotbalului, dar mai cu seamă nenumăratele repetări ale golurilor și fazelor mai importante, toate acestea la un loc ne-au oferit posibilitatea să vedem de acasă detalii de joc și de comportare mai puțin sesizabile în trecut apropiat. În acest mod sute de mii de iubitori ai fotbalului și ai echipei naționale și-au făcut în mod direct și concret o imagine a cărei fidelitate devine foarte apropiată de cea a spectatorilor aflați la fața locului, în stadion. Firește că într-o asemenea împrejurare exigența cititorilor presei față de relațiile trimisilor speciali este mult mai mare decît pînă acum.

Revista noastră nu intenționează să pună la punct, așa cum ne cere un cititor, pe nimeni și nici o poziție, fiindcă nu își arogă rolul de arbitru în nici o dispută, fiindcă nu ne place să imităm pe aceia care, din lipsă de surse, se preocupă de felul cum scriu alții despre fotbal. Ne-a pasionat întotdeauna să relatăm ceea ce am trăit și am cunoscut noi și nu ne-am sfîit, dacă a fost nevoie, să ne rețușim opiniile în folosul realității stricte pe care s-o transmițem cititorilor. Iată de ce am așteptat întoarcerea redactorului nostru din Mexic care a avut posibilitatea dar și dorința să trăiască zilele fierbinți din Mexic, ceas de ceas și pas cu pas, alături de echipa națională. Desigur, că nu i-am pretins ca în seara liberă oferită jucătorilor ca relaxare în lunga ședere la Guadalajara să stea la poarta hotelului și să cronometreze ordinea întoarcerii din oraș, întîrzierile unuia sau altuia dintre jucători, după cum socotim că o oră întîrziere a unui jucător mai pregătit, mai ambițios și mai nimerit pentru un post în echipă, față de altul înapoiat cu o jumătate de oră mai devreme dar mai puțin pregătit, nu poate modifica o structură de echipă pregătită anterior.

În articolul alăturat, trimisul nostru special în Mexic, Radu Urziceanu, își expune părerile și despre aceste probleme ale echipei pe care le-am considerat secundare în focul bătăliei sportive de la Guadalajara.

Aurel C. NEAGU

(Continuare în pag. a 5-a)

COMPORTAREA ECHYPEI NOASTRE ÎN TURNEUL FINAL, UN PAS ÎN PLUS FAȚĂ DE OBTINEREA CALIFICĂRII

Toți cei care discută sau scriu despre comportarea și rezultatele echipei noastre naționale de fotbal în Mexic, fie că au urmărit-o la fața locului, fie că fac aprecieri doar după ceea ce au văzut la televizor sau au citit în ziare, sînt de acord cu calificativul de **ONORABIL**. Iar scriitorul Eugen Barbu, cunoscut tocmai pentru marea sa exigență, apreciază această comportare, într-un articol apărut, zilele trecute în „Informația Bucureștiului”, chiar „mai mult decît onorabilă”, apreciere cu care, de altfel, nu rămîne izolat.

Evident, ceea ce a reușit în ultima vreme echipa noastră de fotbal se situează mult deasupra „performanțelor” sale din anii anteriori. La vremea cuvenită, s-a apreciat că a realizare de proporții însăși calificarea pentru un turneu final, mai ales că — după cum se știe prea bine — ne-am lamentat decenii întregi pentru nereușitele noastre în tentativele similare anterioare. O dată atins acest obiectiv mult dorit, ne-am propus pentru Mexic o comportare onorabilă, deziderat care — dacă inițial apărea oarecum... comod — a încetat să mai apară astfel după tragerea la sorți de la 10 ianuarie, cînd grupa în care am fost repartizați (ne stă bine s-o recunoaștem, mai ales acum, după ce am absolvit-o cu bine) se prefigura pur și simplu ca terifiantă.

Părerea noastră acum, la încheierea campionatului mondial, este că EVOLUȚIA ECHYPEI ROMÂNIEI ÎN TURNEUL FINAL DIN MEXIC A FOST UN PAS ÎN PLUS FAȚĂ DE CEL PE CARE L-A REPREZENTAT CISTIGĂTOAREA GRUPEI PRELIMINARE. Pentru că victoria asupra Cehoslovaciei, una din cele mai puternice echipe europene, pe care nu mai reușisem s-o întrecem de ani de zile, înfrîngerea la limită suferită în fața Angliei (campionă a lumii, la ora meciului) ca și scorul de 2—3 cu care s-a încheiat meciul cu Brazilia (campionă mondială în devenire) reprezintă rezultate pe care opinia publică fotbalistică mondială le-a reținut ca remarcabile pentru o echipă ieșită doar de cîteva luni din semianonimat și mediocritate.

La recepția dată de Comitetul de organizare a C.M., la hotelul Hilton din Ciudad de Mexico, pentru cele opt echipe care au părăsit competiția după grupe, vicepreședintele F.I.F.A., fost președinte al Federației franceze de fotbal, dl. Charisoli, îmi spunea, foarte convins, că ar fi fost fericit ca echipa Franței să fi realizat la acest campionat mondial nici mai mult nici mai puțin decît a realizat echipa României. Iar o săptămînă mai tîrziu, la Congresul F.I.F.A., într-o discuție cu vicepreședintele U.E.F.A., Sandor Bares, acesta îmi spunea aproape aceleași cuvinte, înlocuind însă numele Franței cu cel al echipei țării sale, Ungaria, lucru care — evident — nu poate fi socotit o simplă coincidență.

Am făcut aceste referiri pentru că ele mi se par semnificative asupra ecoului internațional pe care, în mod obiectiv, l-au avut rezultatele și evoluția echipei noastre în Mexic și pentru că aceste declarații (ca și altele, pe care ar fi obositor să le mai citez) sînt de natură a ne face să ne întrebăm dacă nu cumva noi, afectați eventual de faptul că n-am eliminat Anglia sau Brazilia, nu am devenit deodată mult mai pretențioși decît eram în toamnă, după obținerea calificării, sau după aflarea voinței sorților din seara lui 10 ianuarie.

Sigur, EXIGENȚA, DORINȚA NEOBOSITĂ DE AUTODEPĂȘIRE sînt elemente motor ale progresului fotbalului nostru și la aceste principii nu trebuie să renunțăm niciodată. Dar, în același timp, nu putem ignora unele realități, nu putem ignora munca și eforturile celor care au realizat un rezultat sau o comportare onorabilă, nu le putem anula doar pentru că, TEORETIC, se putea face și mai mult decît s-a făcut. La urma urmei, în fotbalul mondial nu sîntem noi singuri cei cu veleități. Fiecare ediție a campionatului mondial are laureații săi, pe care-i îndiviază cei care pentru un timp „au rămas de căruță”, după cum are și deziluzionații săi, pe care nu trebuie să-i compătimeste pentru că — fotbalul are atîtea exemple — ei pot fi, nu peste mult timp, laureați la rîndul lor.

Dacă ne-am propune să căutăm, dintre echipele participante la preliminariile încheiate astă-toamnă ca și dintre cele calificate pentru turneul final, pe acelea care pot intra în categoria celor decepționate de recent încheiata ediție a campionatului lumii, am găsi probabil destule, fără ca România să se

afle printre ele. Dimpotrivă, noi ne putem declara mulțumiți de două ori: o dată pentru că ne-am calificat dintr-o grupă în care inițial ne puteam apare ca favoriți și a doua oară pentru că la Guadalajara (în ciuda unor pronosticuri defetiste) n-am fost deloc... „El Salvador-ul grupei” ci o echipă care s-a bătut pentru calificare pînă la ultimul meci și care a absolvit întrecerea MAI MULT DECît ONORABIL.

Alcătuirea pe osatura formației care a eliminat din cursă Portugalia, Grecia și Elveția și împropătată cu elemente noi (care aveau să dea satisfacție, încadrîndu-se bine într-o idee de joc convenabilă, ca Dumitru, Neagu, Adamache, Tătaru, Lupescu) echipa care ne-a reprezentat în Mexic a avut o serie de calități apreciable: bună pregătire fizică, remarcabilă putere de luptă, decurgînd atît din tinerețea componenților ei cît și din buna lor pregătire mo-

DIN PROBLEMELE PARTICIPĂRII NOASTRE LA CAMPIONATUL MONDIAL

rală; disciplină tactică în teren; spirit de colaborare și întrajutorare în joc; ambiție; un bagaj tehnic corespunzător nu numai cerințelor generale ale campionatului mondial dar și celor ale grupei din care am făcut parte, etc. Prin aceste calități, echipa României nu numai că n-a fost SURCLASATA, cum se temeau pesimiștii, dar a jucat chiar un rol important în competiția aceasta, în care a întrecut Cehoslovacia în meci oficial. Mai mult chiar, a periclitat în finalul jocurilor din grupă însăși calificarea Angliei.

Problema care s-ar putea pune în legătură cu participarea la turneul final al C.M. din Mexic este una singură: putea face echipa noastră mai mult, decît MAI MULT nereprezentînd altceva decît obținerea calificării în sfîrșit?

A încerca să răspundem ar însemna să intrăm într-o discuție absolut ipotetică. Evident, se pot întreba la fel și echipele Suediei, și Cehoslovaciei, și Marocului și toate celelalte. Iar fiecare dintre ele poate ajunge la un răspuns afirmativ. Și pe bună dreptate, pentru că, în definitiv, care echipă nu s-ar fi putut califica, dacă le-ar fi bătut pe celelalte!

Dar a discuta astfel înseamnă a discuta simplist, sentimental și pueril. Discuțiile asupra campionatului mondial trebuie să pornească de la fapte, de la realități, de la constatări obiective și nu de la dorințe, presupuneri sau ipoteze.

S-a spus, de exemplu, că dacă în meciul cu Anglia n-am fi jucat grupat în apărare, dacă am fi atacat mai mult, am fi cistigat. Este O IPOTEZĂ. Dar cine deține garanția că dacă echipa ar fi jucat mai mult pe atac n-ar fi pierdut în fața Angliei la un scor de 3—0? Și cine poate prezenta asigurări că după ce ar fi pierdut în fața englezilor cu 3—0 n-ar fi jucat apoi defensiv, de teama unor noi înfrîngeri, cu Cehoslovacia și cu Brazilia? Unele opinii afirmă că s-a greșit jucîndu-se economic, cu pase la mijlocul terenului, pentru a fi cit mai mult în posesia balonului și a nu permite adversarului să asalteze poarta; iar, în continuare, pretînd că dacă jucătorii români atacau continuu obțineau două puncte în fața Angliei. Dar cine poate da asigurări că astfel ar fi stat lucrurile și că deci s-a greșit mizîndu-se pe obținerea unui rezultat egal (care, de altfel, a fost foarte aproape) în meciul cu care tînăra noastră echipă debuta în campionatul mondial? Oare, pentru moralul echipei, pentru încrederea sa în jocurile următoare, n-a fost mai bun jocul prudent și rezultatul strîns? Ca unul care am stat în mijlocul jucătorilor la Guadalajara, pot să-i asigur pe cititori că meciul cu Anglia, desfășurarea sa echilibrată, rezultatul său, au avut un bun efect moral asupra echipei, deoarece contactul acesta, atît de temut, cu „grupa leilor” s-a făcut destul de „califelat”, n-a fost un șoc dureros, ci dimpotrivă el a fost de natură a da încredere echipei noastre,

de debutanți într-un turneu final de C.M., pregătindu-i încrederea, elanul și PLUSUL OFENSIV cu care avea să învingă Cehoslovacia și să dea emoții brazilienilor într-un final de meci pierdut la 2—3 și în care viitorii campioni mondial cedau evident teren și inițiativa în joc.

În legătură cu alcătuirea formației, în unele curcări se afirmă că dacă juca X sau Y sau Z echipa ar fi fost mai bună. Nu avem nici pe departe intenția de a polemiza, dar apreciem că asemenea păreri nu pot fi susținute decît cu unele rezerve, pentru că sînt doar ipoteze. Cunoaștem preopinienți, cel puțin la fel de numeroși, care susțin exact contrariul. Și anume că dacă echipa s-ar fi făcut nu cu jucătorii A, B și C (cum au preferat Angelo Niculescu și colaboratorii săi), ci tocmai cu X, Y și Z, ar fi fost mai slabă, ar fi dat un randament inferior atît în apărare cît și în atac și rezultatele ar fi fost, în consecință, mai puțin onorabile.

De aceea, părerea noastră este că a discuta în legătură cu echipa României la turneul final al C.M. nu despre comportarea ei de ansamblu, despre problemele de joc care i-au stat în față, despre felul cum le-a rezolvat, ci doar despre chestiuni de alcătuire a formației, reduse de fapt la 2—3 jucători, este greșit și aproape inutil.

Cu atît mai mult cu cît, dacă totuși vrem să discutăm formații și nu probleme de ansamblu, trebuie să recunoaștem că DINU, ca fundaș central, a dat cel mai bun randament din întreaga echipă, lucru care i-a adus din partea unor specialiști un loc în echipa Europei. Că tînărul DUMITRU a fost și el unul din cei mai buni jucători ai formației României și, deci, nu li se poate face aici un reproș celor care l-au titularizat ca mijloc în echipa națională, lucru care ar fi devenit imposibil prin menținerea lui Dinu pe acest post, așa cum era formația inițial preconizată. Că pe post de atacant central dreapta DEMBROVȘCHI a fost cel mai bun jucător al acestui compartiment, impunîndu-se atît prin tehnica sa avansată cît și printr-o putere de luptă, printr-o risipă de energie care i-au atras numeroase elogii din partea specialiștilor iar ziarul „L'Equipe” i-a acordat spațiul larg al rubricii-portret instituit pentru revelațiile turneului final.

Iată de ce ni se pare că argumentelor, cu valoare pur și simplu ipotetică, privitoare la un randament mai bun pe care l-ar fi dat echipa dacă jucau X, Y și Z, li se poate răspunde cu argumente mai concrete în favoarea celor care au jucat pe posturile, socotite sacrosancte, ale celor invocați.

Noi nu susținem că discutînd comportarea echipei noastre la C.M. trebuie ignorate aspectele legate de orientarea sa tactică, de alegerea celor mai buni jucători pe posturi, elemente importante în definirea unei echipe.

Dar credem, în același timp, că nu putem nici să trecem cu vederea aspecte la fel de însemnate ca disciplina jucătorilor, participarea lor la efortul colectiv, felul cum înțeleg să răspundă cîndei de a face parte dintr-un lot care are în față o competiție atît de prestigioasă cum este turneul final al campionatului lumii, atitudinea lor generală într-o astfel de împrejurare.

Din păcate, tocmai unii jucători față de care exigențele erau foarte mari (și pe drept cuvînt, pentru că sînt jucători valoroși) ca Răducanu, Dobrin — plecați de acasă ca titulari — n-au înțeles că trebuie să răspundă și ei, la fel ca toți ceilalți colegi, cerințelor pregătirii în comun pentru o competiție atît de groa, ci au adoptat o atitudine ușuratică, de dezinteres. Ulterior, după ce a știut că nu mai e titular (dar nu pentru că nu s-ar fi pregătit, ci pentru că randamentul său în meciurile de verificare nu mai era satisfăcător) și Dan Coe a alunecat pe panta unei atitudini neconforme cu regulile vieții într-un colectiv, care urmărește un țel comun, devenind protestatar, nepăsător și insinuant.

N-are nici un rost să intrăm în detalii de comportare, cu care nu merită reținută atenția cititorilor.

Suficientă însă pentru conturarea unei atitudini, a unei concepții, ni se pare relatarea faptului că doi jucători internaționali (Dobrin și Dan), aflați la Guadalajara, avînd bilete de meci excelente și autobur confortabil la ușa hotelului, au găsit preferabil să rămînă acasă, decît să meargă cu toți ceilalți colegi la stadion, pentru a vedea un meci de campionat mondial, Anglia — Cehoslovacia!

Radu URZICEANU

DUPĂ 1440 DE MINUTE DIN „MARATONUL POST-MEXICAN” ȘI DUPĂ SURPRIZELE ETAPELOR 23 ȘI 24

Pe scurt, bilanțul acestei a doua etape, post-mexicane, a campionatului divizionar A se prezintă astfel:

patru victorii, scontate, ale echipelor gazdă (U.T.A. în luptă pentru titlu, C.F.R., Politehnica și Crișul în goană disperată pentru a se îndepărta de locul 15); trei meciuri nule și o victorie în deplasare, toate patru rezultate-surpriză, mai ales succesul constantenilor în fața unuia dintre candidații la primul loc (și creditat cu șanse serioase după victoria sa la Craiova) — Dinamo București;

21 de goluri înscrise în 8 meciuri (2 realizate din lovituri de la 11 m. în timp ce alte două penaltiuri au fost ratate, ambele la Oradea);

jocuri în general de factură modestă, care explică asistenta redusă;

puncte prețioase cistigate, cu emoții, de primele două clasate, Rapid și U.T.A., care s-au distanțat într-o măsură de urmăritoare;

puncte „de gură” pierdute de Steaua și Dinamo București pe

Intervenție sigură a lui Adamache la un atac al echipei Steaua
Foto: C. PUCA

CLASAMENTUL GOLGETERILOR

15 GOLURI: Tătaru (Steaua)
14 GOLURI: Neagu (Rapid)
13 GOLURI: Oblemenco („U” Craiova) — 2 din 11 m.;
Dumitrache (Dinamo Buc.) — 1 din 11 m.
12 GOLURI: D. Ene (Dinamo Bacău)
11 GOLURI: Dobrin (F. C. Argeș) — 2 din 11 m.; Voinea (Steaua) — 3 din 11 m.
10 GOLURI: Sasu (Farul) — 1 din 11 m.; O. Dembrowschi (U.T.A.); E. Dembrowschi (Dinamo Bacău) — 1 din 11 m.

teren propriu, care poate vor cântări foarte mult în viitoarea lor evoluție;

situație extrem de complicată în preajma locului 15, al doilea care aduce retrogradarea: diferență mică, de 3 puncte, între echipele clasate pe locurile 10 și 15.

Să adăugăm, pe marginea acestui bilanț pe 720 de minute din cele 5040 minute care au mai rămas din „maratonul fotbalistic” al acestui sezon, câteva fapte de joc. Le vom numi isprăvi sau performanțe și le vom nota într-o ordine oarecare:

● Juhasz este autorul celui de-al 500-lea gol al actualului campionat, înscris în min. 28, la Iași, dintr-o lovitură liberă.

● Farul a obținut o victorie neașteptată la București (revansându-se pentru eșecul suferit în toamnă la Constanța, 1-2) în fața unei echipe care — repetăm — concura direct la primul loc.

● Rapid a realizat din nou un punct nesperat, de data aceasta în condiții și mai neprielnice giuleștenilor: în afara de Dan, Dinu, Angelescu și Straț, au lipsit acum și Dumitru și Codreanu (din motive care nu sînt încă cunoscute). Din fericire pentru rapidiști, ei dispun de cadre de unde scot la nevoie înlocui-

tori pentru titulari. Un punct prețios a „ciupit” și St. roșu la București, după ce cu patru zile înainte cedase două acasă, studenților ieșeni...

● O. Dembrowschi (U.T.A.) dovedește un mare apetit de goluri. Subapreciat mult timp, și-a demonstrat și în etapa aceasta pofta de gol. A mai înscris unul, totalizînd 10 în 9 meciuri disputate în retur. Este o ispravă remarcabilă, care-l va impune.

● Arbitrul Gh. Popovici a devenit și el performer: la meciul de la Oradea a acordat trei lovituri de la 11 m., ceea ce — să recunoaștem — rareori se întîlnește la un arbitru, mai ales la noi.

Nu putem omite prezența „mexicanilor” a căror evoluție o apreciem, în general, satisfăcătoare, spre bine. Dovadă notele obținute în etapele XXIII și XXIV: Răducanu 8 + 9 (8,5), Adamache 7 + 10 (8,5), Gornea 7 + 8 (7,5), Sălmăreanu 7 + 7 (7), Ivănescu 6 + 7 (6,5), Lăpuscu 6 + 8 (7), Dinu 8 + 8 (8), Mocanu 8 + 7 (7,5), Deleanu 7 + 6 (6,5), Pescaru 5 + 6 (5,5), Nunweiller VI 7 + 7 (7), Dembrowschi 6 + 8 (7), Neagu 4 + 6 (5), Dumitrache 8 + 6 (7), Lăpuscu 7 + 7 (7), Tătaru 7 + 6 (6,5), Dobrin 8 + 8 (8), Tufan 6 + 6 (6), Domide 7 + 7 (7). Ghergheli și Dan nu au jucat, iar Dumitru a evoluat doar duminică, obținînd nota 6. Desigur, o contribuție a „mexicanilor” peste care nu se poate trece cu vederea, dar ea nu s-a ridicat, totuși, la nivelul așteptat. Poate o vor face în etapele următoare.

mare. Cu atît mai mult cu cît nici programul următoarelor două etape nu-i este favorabil.

Și pentru că veni vorba de acest program să vi-l prezentăm sub forma tabelului de mai jos, în ordinea cronologică a celor două apropiate jocuri (de la 5 și 8 iulie):

RAPID cu: A.S.A. (a) și Crișul (d); U.T.A. cu: Dinamo București (a) și A.S.A. (d); **STEAUA** cu: „U” Cluj (d) și „U” Craiova (a); **DINAMO** București cu: U.T.A. (d) și F. C. Argeș (a); **JIUL** cu: „U” Craiova (d) și Politehnica (d); „U” **CRAIOVA** cu: Jiul (a) și Steaua (d); **DINAMO** Bacău cu: Farul (a) și Petrolul (a); F. C. **ARGEȘ** cu: Politehnica (a) și Dinamo București (d); **FARUL** cu: Dinamo Bacău (d) și „U” Cluj (a); „U” **CLUJ** cu: Steaua (a) și Farul (d); **PETROLUL** cu: C.F.R. (a) și Dinamo Bacău (d); **ST. ROȘU** cu: Crișul (a) și C.F.R. (d); C.F.R. cu: Petrolul (d) și St. roșu (a); **POLITEHNICA** cu: F. C. Argeș (d) și Jiul (a); **CRISUL** cu: St. roșu (d) și Rapid (a); A.S.A. cu: Rapid (d) și U.T.A. (a).

În mod net avantajată de program este Dinamo Bacău pentru că susține ambele meciuri acasă, în timp ce net dezavantajată este echipa Jiului: joacă de două ori la rînd în deplasare. Dar acestea sînt echipe, deocamdată, de mij-

RAPID ȘI U.T.A. S-AU DISTANȚAT ÎN FRUNTEA CLASAMENTULUI

„TRIO”-UL C.F.R. — POLITEHNICA — CRISUL CONTINUA CAP LA CAP „FUGA DE LOCUL 15”

locul clasamentului. Interesează mai mult bătaia primului loc și a locului 15. Aici, în aceste două sectoare, probabil că — scotînd că se vor înregistra rezultate normale — situația nu se va modifica: cele două frunțase vor evolua mai întîi acasă, apoi în deplasare, în timp ce „trio”-ul din subsolul clasamentului va juca întîi afară și apoi acasă. În aceste condiții pot profita (sau nu) echipele următoare, Steaua, Dinamo, Jiul, pe de o parte, pe de alta cele care sînt într-un fel pericolul unei alunecări spre locul 15. În orice caz, programul viitoarelor etape pare că avantajează o echipă: pe U.T.A. Rămîne de văzut în ce măsură va fi concretizat acest avantaj. Sînt posibile și alte surprize ca acelea de ieri. În general echipele nu sînt diferențiate în prezent ca valoare și formă, deci ne putem aștepta la răsturnări (măcar ele) spectaculoase.

Petre GAȚU

RAPID - „U” CLUJ 3-2 (1-2)

AU ÎNSCRIS: Angelescu (min. 21), Adam (min. 26), Munteanu (min. 31), Dan (min. 79) și Năsturescu (min. 88)

STADIONUL GIULEȘTI; ploaie, uneori torențială; teren alunecos; spectatori peste 15.000.

RAPID: Răducanu 7 — Pop 7, Lăpuscu 6, Dan 8 (min. 86 Mușat), Gheorghe 6 — M. Stelian 7, Dumitru 8 — Năsturescu 8, Petreanu 5 (min. 68 Codreanu 8), Neagu 4, Angelescu 7.

„U” **CLUJ**: Moldovan 8 — Crețu 7, Pexa 9, Codrea 7, Săpteanu 6 — Munteanu 7, Anca 8 — Uifăleanu 7, Mustăța 5 (min. 69 Nureșan 5), Adam 8, Pipici 6.

ARBITRU: Zaharia Drăghici (Constanța) 9.

La TÎNERET-REZERVE: 1-0 (1-0). A înscris: Apostol.

Partida Rapid — „U” Cluj, desfășurată la mijlocul săptămîinii trecute, conținînd pentru etapa a 28-a, a fost dramatică și spectaculoasă prin răsturnările de situații. Uzi pînă la piele de o ploaie rece, torențială, suportorii giuleșteni au suferit minut cu minut alături de idoli lor pînă la victoria finală, obținută meritat, dar cu multă ează. Cînd Angelescu a deschis scorul, la o centrare imposibilă a lui Năsturescu, se credea că alb-virșii vor scoate repede conturile cu adversarii. Minutele care au urmat ne-au contrazis. Înaintașii rapidiști au început să se lăbească de o apărare supra aglomerată și de un portar care recuza în permanență golul. Plecată mult în față, în disperarea ei de a ajuta pe înaintași, apărarea gazdelor a scăpat de sub control cele două virtuți adverse, Adam — Uifăleanu, care au creat multă panică la poartă. Uifăleanu, în min. 26, Năsturescu da o pasă înapoi lui Pop la marginea careului de 16 m. Răducanu iese la primire însă Adam mai expeditiv „fură” balonul din fața celor doi rapidiști și egalează în mod surprinzător! După alte cinci minute, al doilea „atac de cord”: printr-un vocea excepțional de la 30 de metri, Munteanu îl face mai pe Răducanu! În repriza a doua, cu excepția primelor 8-10 minute, se joacă într-un singur sens — spre poartă clujeană. Atacurile furibunde și desperate ale feroviarilor anunță golul egalizator care vine destul de tirziu (min. 79) în urma unei lovituri de colț, fructificată de Dan. Clujenii se apără stranie pentru a menține egalitatea, închitabilă totuși. Cu două minute înainte de final, Năsturescu recuperează o minge de la Săpteanu, intră în suprafața de pedepsă și, puțin dezechilibrat, sutează violent la semînătime, spre poartă. Balonul șterge puțin piciorul celui mai bun jucător al partidei (Pexa) și... 2-2! (S. T.).

SENSUL BENEFICIILOR GUADALAJAREI

(Urmare din pag. a 3-a)

De altfel, de la primele ecouri ale unor situații aproape inevitabile într-o asemenea lungă expediție în care reacțiile celor ce o compun nu pot fi la fel, am fost convinși că atît federația de fotbal prin conducătorii ei direcți aflați acolo, cît și cei patru antrenori angajați cu diferite răspunderi la lotul reprezentativ nu pot lua hotărîri subiective care

să afecteze interesele echipei naționale. După cum, dacă o părere a antrenorului care răspunde direct de echipa României a avut o pondere mai mare în luarea unei decizii, este firesc să fie așa de îndată ce în cazul unui alt bilanț al echipei naționale la Guadalajara, de pildă trei înfrîngeri, acesta ar fi fost aproape cert unicul care ar fi suportat consecințele. Și așa, după o situație obținută la Guadalajara care satisface prima prezentă post-belică a fotbalului românesc într-un campionat mondial, se scrie printre rînduri, că Angelo Năsturescu n-ar mai avea ce căuta la echipa națională.

Pînă acum nimeni nu a scris că această comportare prestigioasă la campionatul mondial a fost realizată după doi ani de muncă ai unei federații tinere care a reușit să mobilizeze mai bine decît pînă acum tot ceea ce a fost apt de progres, și a făcut-o cu încredință, cu îndrăzneală, cu logică și calm, că în acest angrenaj de la club la echipa națională s-au învins piedici multe, poziții subiective. De cîtva timp activitatea fotbalistică se află pe un drum mai bine bătătorit care folosește mai fructuos condițiile actuale de dezvoltare ale acestui sport. Nu am scris aceste cuvinte pentru că revista noastră se cheamă „FOTBAL”, sau pentru că am avea o asemenea obligație. O subliniem din convingere pentru motivul că ceea ce s-a obținut la Guadalajara, ca joc și reputație, trebuie dezvoltat în interesul unor viitoare realizări în acest sport atît de iubit și în țara noastră ca

pretutindeni. Desigur, aceasta nu înseamnă că absolutizăm comportarea de la Guadalajara și considerăm că problemele fotbalului românesc sînt ca și rezolvate. Viața fotbalistică internațională ne dă mari exemple de echipe de club și reprezentative care au strălucit o perioadă de timp și apoi s-au stins.

La noi este tocmai cazul să ne supradimensioneze episodul Guadalajara ci să se muncească, mai bine, mai eficace, mai disciplinat. În acest scop trebuie vegheat cu multă atenție și fără sentimentalism. Întîmplările mai vechi și nu prea îndepărtate obligă la meditație. Ne amintim, cu regret, cît s-a tolerat lui Coman, Boc și Pircălab, de pildă, pînă cînd într-un fel sau altul ei au dispărut din raza echipei naționale sau a fotbalului. Să ne închipuim echipa națională de la Guadalajara plus Boc alături de Dinu, Pircălab lîngă Dumitrache, pe Răducanu rezerva lui Coman sau invers...!!

Iată de ce nu ar mai trebui pe viitor să fim slabi. Să ne gîndim că Dobrin și Răducanu, acum la vîrsta de 23-24 de ani sînt necesari și pentru campionatul mondial din 1974. Poate și pentru 1978, de îndată ce Pelé, la 30 de ani a alergat în meciul Brazilia—România de trei ori mai mult decît Dumitrache la 23 de ani. Banks la 31 ani a fost cîștigat drept cel mai bun portar al lui Mexic '70, iar Uwe Seeler, la 34 de ani, a muncit numai în semifinale de neuit cu Italia cîștigătoare, la 21 de ani, în toate trei jocurile de la Guadalajara!

CLASAMENTUL	Puncte	MECIURI			GOLURI				Diferență
		ACASA	AFARA	TOTAL	ACASA	AFARA	TOTAL		
1. RAPID	33	12 10 1 1	13 3 6 4	25 13 7 5	24-11	11-13	35-24	+11	
2. U.T.A.	32	12 10 2 0	12 5 0 7	24 15 2 7	24-9	14-22	38-31	+7	
3. Steaua	29	12 7 3 2	12 5 2 5	24 12 5 7	31-12	17-15	48-27	+21	
4. Jiul	28	13 10 3 0	12 2 1 9	25 12 4 9	19-4	13-24	32-28	+4	
5. Dinamo Buc.	27	13 9 0 4	11 3 3 5	24 12 3 9	29-15	13-17	42-32	+10	
6. „U” Craiova	26	12 9 2 1	12 1 4 7	24 10 6 8	24-9	7-20	31-29	+2	
7. Dinamo Bacău	26	12 8 4 0	12 1 4 7	24 9 8 7	22-9	10-24	32-33	-1	
8. Farul	25	13 9 2 2	11 2 1 8	24 11 3 10	25-9	9-24	34-33	+1	
9. F. C. Argeș	24	11 8 2 1	13 1 4 8	24 9 6 9	28-10	12-23	40-33	+7	
10. „U” Cluj	23	13 5 5 3	14 2 4 8	27 9 9 11	19-14	14-22	33-36	-3	
11. St. roșu	23	12 8 1 3	12 1 4 7	24 9 5 10	23-11	5-21	28-32	-4	
12. Petrolul	22	12 7 4 1	12 1 2 9	24 8 6 10	18-9	8-20	26-29	-3	
13. C.F.R.	21	12 7 4 1	12 1 1 10	24 8 5 11	13-6	7-27	20-33	-13	
14. Politehnica	20	12 8 2 2	12 1 0 11	24 9 2 13	22-8	7-22	29-30	-1	
15. Crișul	20	12 7 1 4	12 1 3 8	24 8 4 12	21-14	9-24	30-38	-8	
16. A.S.A.	11	12 3 4 5	13 0 1 12	25 3 5 17	10-11	5-34	15-45	-30	

TREI DERBIURI DE GRAI

DIVIZIA A
ETAPA A 23-a

CRAIOVA. Dinamoviștii, în tricouri albe, se apără. La balon — Deleanu, unul dintre autorii victoriei echipei sale.
Foto: C. PUCA

DE LA STEAUA — RA

Zilele „Mundialului” le avem încă proaspete în memorie. La proporții reduse, atmosfera aceea fierbinte am întâlnit-o și duminică la tradiționalul derbi bucureștean Steaua—Rapid, întâlnire „cap de afiș” a etapei a 23-a a campionatului național, menită să limpezească întru cîtiva — sau să complice! — lupta pentru supremație. La o oră cînd străduirile erau tixite de lume, două galerii încinse și dotate cu instrumente gălăgioase, cu steagurile celor două cluburi și cu lozinci, se perpeleau în tribunele stadionului „23 August” interpretînd repertoriul favorit care, în trecut, fie zis, zgîria pe undeva la ureche: cînd răpăitul, sacadat, de palme era urmat de îndemnul „STEUA—UA”, tabăra adversă fluiera și huida. Și viceversa...

Dar să revenim la întâlnirea propriu-zisă care întotdeauna ne-a promis cite ceva și — de ce să n-o recunoaștem? — ne-a satisfăcut într-un anumit fel. Nu mai departe să ne aducem aminte de dramatica partidă din tur cînd tribunele au fost martore ale unor senzaționale răsturnări de situații: a condus Rapid cu 2—0, Steaua a egalat, feroviarul au luat din nou conducerea pentru ca în final tabeja de marcaj să arate egalitate. Un spectacol gustat din plin.

Ei bine, de data aceasta n-a

mai fost așa. Am regretat că tinjit mai bine de o lună pe această partidă în care evoluau două pretendente la viitoarea „Cupei campionilor europeni”. Nulul exprimat după 90 de minute de joc de tabeja marcaj își găsește corespondența în însăși substanța jocului. Am avut impresia că golul acela, scris în min. 3 de Ștefănescu, este meritul lui încontestabil, a speculat marea gafă a lui I. pescu — va elibera pe steli din chingile obișnuitului studiu va ordona atacurile lor spre poarta lui Răducanu.

Formația militară pornea favorită în această întâlnire, avînd două mari atu-uri în fața feroviarilor: 1) din garnitura giuleteană lipseau fortuții Dan, Di și Angelescu; 2) actualul lot al echipei Steaua, rămas aproape intact acasă în perioada C. M., caracterizează printr-un bun echilibru valoric al compamentelor. Ca să nu mai amintim și conjunctura din teren: rapidiștii nu s-au mai aprins la joc din primul minut așa cum o făceau aldată pentru a surprinde adversarul și a-i răpi posibilitatea inițiativă.

Nu se poate contesta că, felii de timp, în prima repriză echipa lui Covaci n-ar fi demonstrat o bună circulație a jucătorilor cu și fără balon, că în cîte rînduri un-doi-urile clasice di

DINAMO BUCUREȘTI A JUCAT ÎN... MEXIC!

Partidele Universitatea Craiova — Dinamo București s-au numărat întotdeauna printre derbiuri. Indiferent de locul ocupat în momentul meciului de cele două combatante.

Nici meciul de duminică, de la Craiova, n-a făcut excepție de la regulă: „atmosfera” de mare derbi era pregătită. Numai că au intervenit doi factori noi (și importanți) care au făcut ca în cele din urmă victoria să încline de partea dinamoviștilor: faptul că aceștia s-au comportat mai bine sub soarele nemilos de sfîrșit de iunie și lipsa de pregătire fizică a craiovenilor.

CANICULA DE LA GUADALAJARA S-A... MUTAT LA CRAIOVA!

Discuție cu Lucescu înainte de joc: — Ne simțim minunat la Craiova! — ?!

— Avem aici și căldura toridă de la Guadalajara și galeria zgomotoasă de care abia ne-am despărțit. — Și ?

— Așteptați minutul 90! Am luat cuvîntele căpitanului național ca pe o simplă declarație, după prima jumătate de oră, ca fiind și fără acoperire pentru că cei ce conduceau ostilitățile erau craiovenii, instalați în carcul lui Andrei. „Ghiulelele” lui Oblemenco et Co zburau din minut în minut spre poarta bucureștenilor iar loviturile libere erau executate de băieții lui Coidum în maniera braziliană. De regulă, Ivan, Oblemenco și Bălan, se aflau lângă balon de nu știai cine și cum va executa. Iar golul lui Oblemenco nu a făcut altceva decît să consfințeas-

că această clară superioritate a echipei sale.

Ce făceau în acest timp elevii lui Nicușor? Așteptau! Pur și simplu așteptau ca craiovenii să-și macine forțele în această luptă pe două fronturi: pe de o parte jocul propriu zis, pe de alta — căldura, căldura toridă care se lăsase duminică după amiază asupra Craiovei. Și, într-adevăr, încetul cu încetul, puterile Universității se sting, „cîntețul lebedei” fiind o excelentă pasă a lui Oblemenco spre Neagu (min. 59), situație lămurită de Andrei și de Cheran. Din acel moment, Dinamo, cu Both în formație, prinde glas. Bucureștenii zburdă pe teren ca și cum ar fi fost la începutul meciului, ca și cum ar fi jucat pînă atunci numai... la umbră.

După ce Deleanu egalează, craiovenii par atît de uluiți, încît Nunweiler VI, într-o fază fără ecou ulterior, trece cu balonul printre Niță și Martinovici aflați în postură de spectatori. Lucescu, Dinu, Dumitrache, Nunweiler VI, Deleanu — adică cei cinci „mundiali” din formația bucureșteană, dar și Pircălab, Cheran ori Sălcăanu s-au comportat în aceste minute aproape de valoarea lor cea mai bună.

În final, tricoul lui Dumitrache, spintecat de Niculescu în min. 85 (fără ca arbitrul să intervină în vre-un fel) arăta ca un steag zdrențuit în bătălii, dar victorios...

„U” LA A DOUA INFIRINGERE CONSECUTIVĂ

Nu este un secret pentru nimeni că Universitatea Craiova traversează o

perioadă dificilă. După 1—1 cu Sloboada Tuzla în „Cupa balcanică” rezervată echipelor de club, a urmat 1—2 cu F.C. Bologna și acum 1—2 cu Dinamo București. Ce se întîmplă cu echipa craioveană?

După meci, antrenorul Coidum rezuma astfel cauzele înfrîngerii echipei sale: 1) atacul (mai puțin Martinovici) n-a ținut mingea și a căzut complet în repriza a doua; 2) Neagu, Bălan și Niculescu au cedat fizic; 3) al doilea gol dinamovist a avut ca sorginte un fault al lui Dumitrache asupra lui Deselnicu; 4) valoarea ridicată a formației bucureștene.

Antrenorul craiovean (care n-are dreptate în ceea ce privește pretinsul fault asupra lui Deselnicu) a uitat însă un motiv foarte important și anume că de mai multă vreme există discuții și disensiuni în sinul clubului craiovean, că se fac ingerințe în munca antrenorilor, că aproape fiecare membru al secției se consideră un supra-antrenor, cu puteri depline asupra alcătuirii formației în care se încearcă strecurarea unor jucători pe care antrenorii nu-i consideră însă pe deplin apti pentru Divizia A. Numai că toate aceste lucruri se spun la Craiova pe șoptite și nimeni nu încearcă „să ia taurul de coarne” pentru a lămurii treburile în folosul echipei.

Iată dar și alte motive care, coroborate cu trei din cele patru semnalate de Ștefan Coidum, au dus la această suită de rezultate puțin „gustate” de suporterii echipei și care așteaptă să se pună capăt acestor realități ce țin pe loc progresul fotbalului craiovean.

Mircea TUDORAN

RELUAREA CAMPIONATULUI

Cum zilele au trecut, patru la număr, de la disputarea etapei a XXIII-a din returul Diviziei A încercăm să v-o prezentăm sub mai multe fațete, adîncind aspectele ei, intrînd în intimitățile meciurilor și echipelor. Paginile de față cuprind o zăbovire mai lungă asupra celor trei meciuri socotite ca derbiuri ale acestei etape — Steaua — Rapid, Universitatea Craiova — Dinamo București și U.T.A. — Petrolul —, cîteva scurte portrete sau rapide dialoguri cu „oamenii” etapei, antrenori, jucători și chiar spectatori.

ÎNVIINGĂTOR ȘI ÎNVINS — STRĂDUINȚE EGALE

În orașul petrolului — gazda fericită a numeroase partide derbi desfășurate în returul acestui campionat — fotbalul de calitate și-a cîștigat, se pare, confirmarea unei frumoase tradiții pe care recenta confruntare dintre formația ploieșteană și cea a textiliștilor arădeni s-a străduit să nu o dezmințită. Un joc deschis, cu o pronunțată tentă ofensivă de ambele părți, o evoluție interesantă de scor și — în ciuda mizei deosebite — disputat într-o notă de deplină sportivitate, iată principalele atribute ale unui meci, la reușita căruia și-au adus partea de contribuție jucătorii ambelor formații.

Învingătoare, U.T.A. are meritul de necontestat de a fi abordat, chiar din primul minut întâlnirea, cu sentimentul încrederii în forțele proprii, ținînd cu convingere și, în același timp, cu naturalitate, obiectivul major al întrecerii, victoria. Suprînzător, la prima vedere, pentru o partidă în deplasare cu un adversar valoros, dar cît se poate de firesc dacă ne gîndim la faptul că elevii antrenorului N. Dumitrache s-au lansat, încă dinainte de intrarea în teren, în ofensivă, într-un veritabil atac al cărui scop final este cucerirea titlului de campioni. La Ploiești, textiliștii arădeni n-au operat modificări spectaculoase nici în ceea ce privește așezarea formației în teren și cu atît mai puțin în stilul de joc: nu s-au încorsetat în șabloane tactice și nici nu și-au propus să utilizeze mijloace anti-joc în vederea realizării unui rezultat favorabil. Și-au propus în schimb să auză, să joace fotbal adevărat, cu execuții tehnice simple, dar precise, cu o circulație rațională a mingii și jucătorilor, cu măsuri de siguranță și fără acțiuni riscante în apărare și mai ales cu construcții de faze în atac în cadrul cărora s-a simțit de fiecare dată spiritul colectiv și hotărîrea finalizării. Rezultatul? Păstrarea inițiativei în joc și o dominantă tactică lucidă care le-a permis să deschidă mai întîi scorul și apoi să forțeze chiar victoria după ce au fost egalați. Statistic, U.T.A. a orga-

BUCUREȘTI. — Lupescu și Tătaru II, doi dintre componenții naționalei noastre de la Guadalajara, într-o corectă dispută pentru balon.
Foto: S. BRAȘOVEANU

nizat aproape 50 de acțiuni ofensive dintre care 15 în helate cu lovituri puternice și precise la poartă. Cele două goluri, care au consfințit succesul arădenilor, au reprezentat de fapt concretizarea unei superiorități de ansamblu înscrisă pe coordonatele spiritului ofensiv, creator și eficient.

Învinsă, tinăra formație ploieșteană a deslășurat totuși, în general, un joc valoros care a contribuit în

bună măsură la reușita spectacolului fotbalistic. Dornii a obține o victorie de prestigiu, petroliștii s-au a-vîntat mai mult în atac organizînd un număr mai mare de acțiuni ofensive decît adversarii lor (70) a căror eficiență s-a dovedit însă destul de redusă, atît datorită impreciziei și lipsei de forță a loviturilor la poartă (din 20 de șuturi numai 5 au prez-

tat un grad de periclitare reală) cît

și lipsei de sincronizare în participarea jucătorilor la fazele de finalizare. Rezultatul direct al acestei situații, s-a reflectat în frecvența și dimensiunile ratărilor care însă, dincolo de efectul lor deprîmant pentru gazde, au imprimat totuși jocului o notă de dramatism și spectaculozitate. Dar contribuția petroliștilor la reușita derbiului s-a materializat și prin elemente care au scos la iveală preocuparea acestora pentru fotbalul curat, cu combinații ingenioase, cu execuții tehnice de subtilitate și de mare efect. A surprins în mod plăcut și modul în care elevii antrenorului C. Cernăianu s-au străduit să pună în aplicare în chip creator, unele noutăți tehnico-tactice pe care au avut prilejul să le cunoască din vizionarea jocului recentului campionat mondial. Este vorba în primul rînd de executarea loviturilor libere la poartă, cu zid, acțiuni care ne-au reamintit, prin inedit și varietate, realizările fotbalistilor brazilieni.

Vorbînd de reușita derbiului disputat la Ploiești, nu trebuie să trecem cu vederea nici faptul că, în cadrul unei asemenea întâlniri, cu o miză foarte importantă, cu angajări fizice viguroase și alternări rapide de situații de la o poartă la cealaltă, spiritul de sportivitate s-a situat la un nivel care face cînte amelor formații. Un număr de 20 de faulturi — neintenționate — repartizate aproape egal pe jucătorii celor două echipe vine să confirme încă o dată preocuparea acestora pentru jocul curat și constructiv. Pe aceeași linie de frumoasă conduită sportivă, se inseră și gestul conducătorului formației petroliste, Gh. Urlic, care — trecînd peste amărăciunea firească a înfrîngerii — i-a felicitat călduros pe antrenorii și jucătorii echipei arădene pentru victoria obținută, ca și atitudinea obiectivă a publicului ploieștean — puțin cam aspru totuși față de propria echipă — suficient de darnic în aplauzele în finalul partidei la adresa oaspeților.

Mihai IONESCU

FĂRĂ SPECTA

Ne așteptam, totuși, ca reluarea campionatului să fie însoțită de mai mult interes. Atribunele să fie populate de un număr mai mare de spectatori, deși partidele aveau loc la puțin timp după încheierea „Cupei Jules Rimet”, care concentrase atenția masei de pasionați ai fotbalului din țara noastră.

Simplome...

În etapa în care se reîntîneau echipele fruntașe cu publicul lor, a asistat, însă, un număr redus de spectatori. Duminică, de pildă, la Brașov și Constanța, la Craiova și Bacău, la Cluj și Ploiești, la București și Tg. Mureș totalul asistenței dacă s-a cifrat la 80.000, ceea ce înseamnă o medie aproximativă de numai 9700 de meci. Motiv de îngrijorare pentru cluburi și asociații sportive, pentru casierile lor, mai ales ale celor din Tg. Mureș, Bacău, Brașov și Cluj unde s-au înregistrat cifre alarmante: 3.000, 5.000, 6.000 și 7.000 spectatori! Totalul asistenței de duminică indică o scădere a spectatoriilor în comparație cu numărul celor care au asistat la etapa din 19 aprilie, cînd s-a întrerupt campionatul: 106.000 și o medie de 13.250 atunci, față de 79.000 și o medie de 9.875 acum.

„Explicații și cauze

Desigur există explicații pentru această micșorare a numărului de spectatori. În primul rînd sînt amintite efectele, ale campionatului mondial, care a dus la o anumită „saturație” de fotbal, dar și la un nivel de pretenții mai mari din partea spectatori-

DIFERIT

LA PELE ȘI UWE

aru—Ștefănescu, Tătaru—Tătaru-Creinicănu, au dispozitiv apărarea rapidă a te juca hazardant cu avantaj, a te mulțumi puțină în teren, a așezat cu mingea la picior și adversarul să te amăna nervii propriilor și conducători, este de put. Cîndva acestei echipe au învins asemenea negative.

ul a decepționat deoparte alergat greoi, s-a zbatut, jucătorii de bază în formație, cu excepția canu, s-au arătat neînșepășiți în situații neficile. O singură dată Ra-smuls din submediocri-a jubilat pentru un punct, dacă avem în vedere ocazii risipite de steliști, a culminat cu aceea 89 a jucătorului Ștefă-

ile după această partidă s-au comis greșeli de or-nico-tactic ce au depășit ul, au fost din cele mai abile. Două din ele le em pe scurt: „Cînd o-să jucătorii noștri că fotbalul mai... întii travaliu în teren? Ce lecții ne-a centul Mondial!": (EME-VOGL — antrenor eme-ntumurarea, desconsidera-versarului artificii ieftine,

Stelian TRANDAFIRESCU

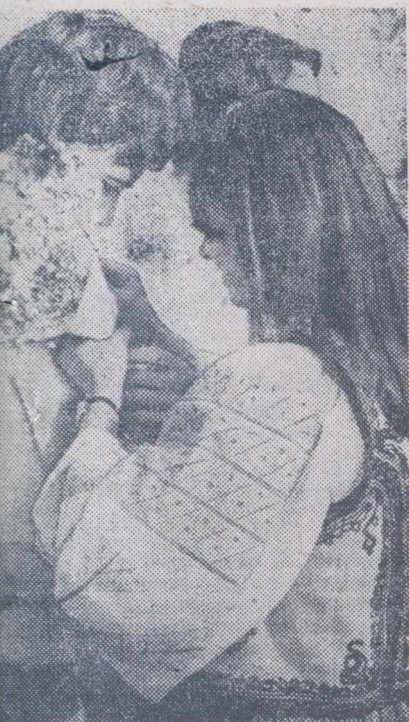
ANDICAPATĂ INEVITABIL

E EXIGENTELE

UI „EL MUNDIAL”

a putea fi evitată, redeschiderea cortinei campionatului s-a sub semnul comparației cu fotbalul practicat la C.M. andicap greu pentru competiția nr. 1 a fotbalului nostru ebuie să răspundă pretențiilor mărite de „El Mondial”.

NU POATE TRĂI FOTBALUL!

„Mexicanii” noștri — Dumitrache — și felicitări pe stadionul din Craiova

pelele noa- a greu le agatele fot-AZOT, cu aș se calitate, televizuni, mpului (a- pu a și mut acasă; în alte ferat tele- ion. unde prea multe

Public darnic...

Și să recunoaștem că acești mari amatori de fotbal care sînt spectatori noștri au acordat întot-

deuna credit echipei și jucătorilor favoriți, pentru ca pînă la urmă să cu-leagă decepții. Cum s-a împlinit la Craiova unde unul din cele trei derburi a fost așteptat cu mult interes și unde localnicii au făcut o frumoasă primire celor cinci „mexicani” de la Dinamo, semn al unei evidente preluări: buchete de flori înmînate de către cinci fete îmbrăcate în costume naționale, aplauze „la scenă deschisă” din tribune. Dar, meciul așteptat cu multă nerăbdare și pasiune, cum mărturisea un reporter înainte de joc, controlorul de calitate Ștefan Dumitrache de la fabrica de confecții, a decepționat în comparație cu impresiile lăsate de C.M. și mai ales în privința echipei gazdă. „Valoarea jocului a fost de parte de ceea ce așteptam, interesul nostru n-a fost răsplătit de echipa Universității care traversează o perioadă de criză de formă” (Viorel Ildicioiu, lăcătuș la Electropulere).

...Echipe zgîrcite

Decepționați de joc au rămas și spectatorii de la Bacău și cei de la București (mai ales) și cei de la Brașov, unde parte dintre ei au plecat înainte de sfîrșitul partidei, iar cei care au rămas, totuși, s-au menținut într-o tăcere care trebuie să dea de gînd conducătorilor, antrenorilor și jucătorilor echipei divizionare A. Concurența televiziunii sau tentațiile emisiunilor radiofonice pot fi înfrînte, iar impresiile fotbalului internațional depășite, în momentul în care echipele noastre vor începe să joace într-adevăr fotbal, să ofere suportere-terilor și, în general, spec-tatorilor calitate, dinamism, spectaculozitate, goluri,

„EROI” DE 90 MINUTE SAU NUMAI DE UN MINUT!

DEROGARE...

S-a stabilit, în redacția noastră, ca jucătorilor introduși în formațiile lor după minutul 75 să nu le acordăm note decît în cazuri excepționale, dacă în puținele minute jucate au realizat fapte hotărîtoare pentru soarta partidei respective. Meciul de la Constanța ne-a oferit un astfel de caz. Cel doi antrenori piteșteni, Bazil Marian și Leonte Ianovschi, s-au decis, de-abia după al treilea gol primit de echipa pe care o conduc, să-l înlocuiască pe portarul Niculescu, gafeur la toate punctele înscrise de gazde. Cu Vintilă, un tînar înalt, cu priviri agere, ager și în mișcări, un portar care a așteptat, meci de meci, pe banca rezervelor, doar-doar se va lvi prilejul să debuteze. Antrenorii F. C. Argeșului s-au hotărît, în sfîrșit, și eterna rezervă s-a repezit în poarta echipei sale de parcă ar fi vrut să-l acopere întreaga suprafață, să spulbere ambițiile constănțenilor de a face scor. Constantinescu marcase al treilea gol și tirul înaintașilor Farului părea că se reglase, Tufan, Kalló, Ologu și chiar Antonescu suțind din orice poziție la poartă. Numai că, Vintilă, înarmat cu o mare doză de curaj, s-a aruncat în picioarele lor, executînd salturi spectaculoase, aplaudate de spectatorii constănțeni. De două ori pe parcursul a numai trei minute, el a respins în corner șuturi extrem de puternice și precise. Salturile sale curajoase, precizia cu care a anticipat fazele concepute de atacul advers, siguranța reflexelor, tinerețea sa, ambiția și dorința de promovare, sînt, indiscutabil atu-uri care-l recomandă cu prisosință prezența în poarta echipei F. C. Argeș. (I.D.J.)

U.T.A. ARE UN NOU... BONIHADY

OTTO DEMBROVSKI

Era în min. 28 al partidei de la Ploiești, cînd o centrare de pe stînga, la semînălțime, a extremei arădene Fl. Dumitrăscu, este reluată spectaculos din plonjon

cu capul, de la cîțiva metri, în poarta formației petroliste de jucătorul cu nr. 9. Spectatorii ploieșteni, ca de altfel și apărătorii echipei gazdă, care pînă atunci păreau că igno-rează prezența în teren a atacantului textilist au rămas surprinși de ușurința în mișcări și precizia execuțiilor unui fotbalist trecut de prima tinerețe sportivă și cu un gabarit impresionant, amintind în-tructiva de una din fostele glorii ale U.T.A.-ei Bonihady. Dar au ur-mat apoi acțiuni în care purtătorul tricoului cu nr. 9 a dovedit ca-lități nu numai de realizator ci și de creator, de constructor al unor situații pe care coechipierii săi n-au reușit totuși să le fructifice. Aproa-pe de final însă, atunci cînd pentru mulți dintre cei prezenți conturile păreau închelate, a căzut și golul care avea să consfințească victoria textilistilor arădeni, opera aceluiași înaintaș central care a făcut — prin-tr-o simplă lovitură plasată în col-țul porții petroliste — să amuțeas-că întreaga galerie ploieșteană. Ace-eași galerie care, peste numai cîte-va minute, la încheierea partidei, avea să-l aplaudă cu căldură pe principalul autor al victoriei oaspe-ților, pe Otto Dembrovski. (M. I.)

UN ANTRENOR INSPIRAT

DUMITRU NICOLAE-NICUȘOR

ÎNDRĂZNEȚ ÎN JOC, MODEST ÎN VIAȚĂ

VIOREL STOICESCU

După parte de dreptunghiul verde al stadioanelor timp de aproape un an de zile — bolnav de hepatită — tînărul fundaș al Politehnicii, Viorel Stoicescu, a reapărut în formația studenților ieșeni la meciul cu Steagul roșu. Faptul ar fi putut trece poate neobservat dacă Stoicescu — prin jocul său sobru și precis — nu s-ar fi detașat de evoluția celorlalți coechipieri și mai ales de a adversarilor. fiind considerat în unanimitate cel mai bun de pe teren Trecînd peste deo-sebitele lui merite din timpul jocu-lui — unde a fost de nedepășit atît la mingile înalte ca și la cele pe jos unde printr-un perfect plasament, dînd prin corectitudinea atacurilor de depesedare pline de eleganță, încredere întregii echipe — merita subliniat și un alt aspect; acel al modestiei. Imediat după meci, în cabina jucătorilor

ieșeni, Stoicescu radia de bucurie căci reîntrarea lui a coincis cu o altă de prețioasă victorie. Felicitat de antrenor, Viorel Stoicescu re-marca: „Astăzi toți colegii mei au dreptul la felicitări. Cu toții au ju-cat la fel de bine și meritele sînt ale noastre ale tuturor”. (Gh. N.)

O REZERVĂ EFICACE

E x-bucureșteanul D. Popescu și-a pierdut mult din capacitatea de efort, din precizia dri-burilor, din viteza de joc. Cîteva kilogra-me în plus atîrnă greu, anii își spun cuvîntul. Iată de ce, atunci cînd echi-pele au reapărut pe teren după pauza regulamen-tară, pe parcursul căreia rezervele constănțene își făcuseră încălzirea, se cre-dea că atacantul echipei gazdă va fi schimbat. Nu-mai că jocul a fost re-luat, minutele se scurgeau unul după altul, Constăn-tinescu continuînd să se încălzească pe marginea terenului. Pînd cînd pu-blicul și-a pierdut răbda-rea, solicitînd introducerea acestuia în joc. De-abia în min. 59 Robert Cosmoc-i-a făcut semn să pă-trundă pe teren. Exact în același minut, la primul contact cu mingea, a suita-

ION IONESCU

ÎN DUBLĂ IPOSTAZĂ: JUCĂTOR ȘI ANTRENOR

Unul din punctele de atracție ale etapei a 23-a l-a constituit reparația pe terenurile noastre de fotbal a fostului rapidist Ion Ionescu.

Odată terminată „perioada Germania”, el a revenit în fotbalul nostru dar surpriza a fost cu atît mai mare cu cît nu a mai revenit la clubul Rapid București, ci la una din echipele de perspectivă ale noastre, Crișul Oradea, unde deține un dublu rol: de jucător și de antrenor.

Ce l-a determinat să facă această alegere? Ne-o spune chiar el:

— „Am optat pentru Crișul Oradea considerînd că este o echipă tînără, cu jucători de perspec-tivă, în plină formare, lucru esențial pentru un antrenor aflat la debut, deși în posesia unei diplome ale unuia din cele mai reputele școli de antrenori din Europa; aceea din Köln”.

— Nu v-ar fi suris același rol la fostul dv. club, Rapid?

— „Ca să fiu sincer, nici nu m-am gîndit la acest lucru, deoarece comportarea acestei e-chipe în ultimii ani, deosebit de valoroasă, nu impune renunțarea la actualii tehnicieni”.

— Astăzi ați evoluat în fața publicului bă-căuan în dublu rol, o repriză ca jucător și o alta ca antrenor. Ce sentimente ați încercat?

— „Deși nu mă simțeam în plenitudinea mij-loacelor (nu făcusem antrenament de aproape două luni) am acceptat să joc la rugămintea colegilor care vedeau în mine un suport moral necesar. Am jucat mai slăbuț și din pricina unei entorse suferită în primele minute. De altfel, probabil, acesta a fost ultimul meu meci din carieră, de acum urmînd să mă ocup exclusiv de meseria de antrenor”.

— În repriza secundă v-ați aflat pe banca antrenorilor. V-a adus vreo satisfacție această nouă poziție?

— „Evident, în primul rînd rezultatul, după aceea mijloacele cu care l-am obținut și pe care împreună cu colegul V. Vlad le-am în-dicat echipei: anihilarea celor mai periculoși jucători adversi, Dembrovski, Danuș și Dujan”.

— În sfîrșit, care vă sînt dorințele cele mai actuale?

— „Rapid să cîștige titlul de campionă țară Crișul să se claseze pe unul din primii 10 locuri”. (L. T.)

CONSTANTINESCU

ECHIPA GRUPULUI ȘCOLAR PETROL PLOIEȘTI

CAMPIOANĂ A ȘCOLILOR PROFESIONALE

Această a 4-a ediție consecutivă a campionatului de fotbal al școlilor profesionale și-a consumat finala pe terenurile auxiliare ale parcului sportiv „23 August” din București.

16 miniștri își desemnaseră — în faze preliminare ale competiției — echipa campioană, și timp de o săptămână (22—28 iunie), în Capitală, 15 echipe (a absentat fără motive justificate încă suficient, reprezentanța CENTRO-COOP-ULUI, Grupul școlar cooperatist Rm. Vilcea) s-au aruncat în focul întrecerilor, ținând titlul de campioană.

Competiția a fost organizată după modelul cel mai logic dar și cel mai pretențios: sistemul turneu. Întrereile în cele patru grupe inițiale au selectat valorice 4 formații finaliste care, jucând între ele, au desemnat echipa campioană în persoana **GRUPULUI ȘCOLAR PETROL PLOIEȘTI**, reprezentanța Ministerului Petrolului.

La eforturile cerute de această competiție, care a impus rigoriile disputării zilnice a meciurilor lor, elevii fotbalisti din școlile profesionale au răspuns în general cu entuziasmul virstei lor tinere, cu dorința explicabilă de afirmare, în spiritul sportiv al moto-ului înscris pe prima pagină a regulamentului de desfășurare elaborat de Ministerul Învățământului: „CEL MAI BUN SA ÎNVINGA!”. A existat, și consensăm excepția cu sentimentul nedumeririi și al unei deziluzii regretabile, și un eveniment care a întinat atmosfera și sensul acestei competiții școlare. Ne referim la retragerea nejustificată din teren, în ciuda opoziției prof. antrenor **Gabriel Petrescu**, a echipei Grupului școlar materiale de construcții București (Ministerul Industriei materialelor de construcții) la scorul de 3—0 în favoarea adversarei sale (Grupul școlar Ind. Simec C. Turzii), într-un moment când evoluția jocului prevestea un scor mai sever dar necesar celor din Cimpia Turzii pentru a câștiga seria respectivă. 11 băieți de 18 ani au jucat astfel „un renghi” altor 11 colegi ai lor merituosi, aruncându-i nemeritat în afara competiției, dar cu prețule evident al pro-priei dezonorări sportive Blamind „din mers” această atitudine, echipele și-au continuat întrecerea câștigată în final de școlarii ploieșteni. Victoria lor reprezintă fructul unei exprimări fotbalistice de ținută, unei scrișorități exemplare, a puterii de luptă neostoite. Principala contracandidată a fost mult timp Școala profesională Căi

Ferate București, tributară spre sfârșitul întrecerii unei înfumurări fără acoperire. Viitorii cefești au plătit poate și nechibzuita lor dozare de efort care le-a diminuat forțele în mod progresiv. Revelația turneului, o echipă inimoasă, ambițioasă, cu tente tehnice în jocul ce l-a practicat, a fost fără îndoială echipa clasată pe locul II, Școala profesională Nicolina Iași. Veleitățile ei înaripate de la meci la meci s-au frânt în fața campionilor și la festivitatea de premiere ieșenii prezentau imagina cea mai pură și mai onestă ce nu poate fi dăltuită decât din aluatul nobil al virtuților sportului: o echipă cu medaliile de argint aninate de git, plîngea în emoția succesului și de necazul de a nu fi reușit să se depășească pe ea însăși.

A fost fără îndoială o competiție reușită, încadrată într-o tradiție bine stabilită. Surprinde poate totmai de aceea că nici un antrenor bucureștean (cu excepția lui Gh. Ola și C. Drăgușin), n-a găsit util să-și arunce o privire profesională peste fotbalul acestor 170 de tineri școlari. Ar fi depistat probabil forțe autentice care își cer împlinirea.

UN COMENTARIU AUTORIZAT

Ne vorbește **TRAIAN PREDEȚEANU**, inspector general în Ministerul Învățământului, a cărei activitate profesională vizează de cîțiva ani buni, organizarea competițiilor fotbalistice în școlile profesionale.

O succintă părere a sa despre campionatul recent încheiat am considerat-o competentă și autorizată.

„Cu fiecare ediție consumată, acest campionat oferă satisfacția unei activități utile, reușite, susceptibilă desigur de perfecționare în perspectivă. Ediția din acest an nu a însemnat poate un progres calitativ al jocurilor, în comparație cu cea de anul trecut. O explicație principală ar trebui căutată în dificultățile impuse de calamitățile naturale suferite în primăvara acestui an, care au stîrjenit în mod concret pregătirile finalistelor. Cîștigul cel mai vizibil s-a înregistrat în maniera de comportare generală a echipelor (cu excepția Grupului școlar materiale de construcții București) în educația tinerilor ucenici. Tinerii sportivi au fost disciplinați, iar pe terenul de sport, demni și dirji. Această competiție

școlară, cu puternică bază de masă, avînd în vedere faptul că inițial la întrecere au pornit 230 de formații alcătuite din aproximativ 4000 de echipe de clasă, reclamă eforturi continue pentru a se oferi condiții organizatorice bune. Strădaniile noastre au rodit anul acesta, cînd pentru prima dată am asigurat condiții de cazare și masă în același imobil, la numai 10 m de curtea stadionului, în cochetul cămin al Grupului școlar „23 August”. Problema asupra căreia ne vom apleca în viitor toată atenția este: asigurarea unei popularități crescînde, posibilitatea de evoluție în fața unui public numeros, eventual în deschiderea unui meci din campionatul național al diviziei A”.

„ÎN PRIMUL RÎND SERIOZITATEA”

La sfîrșitul întrecerii ne-am adresat tov. GH. OLA, antrenorul echipei naționale de juniori, care a urmărit cu un deosebit interes desfășurarea turneului final:

— Urmărind indecaproane evoluția echipelor, ce trăsături caracteristice acestei competiții de masă s-au reliefat mai pregnant?

— În primul rînd seriozitatea Atît în pregătire — echipele s-au prezentat bine puse la punct — cit și în

modul în care au abordat partidele. De altfel, aceasta a fost confirmată din plin de selecția riguroasă făcută de acest „campionat-maraton” (6 jocuri în 7 zile) printre participante. În al doilea rînd se relevă dorința de afirmare și ambiția cu care și-au disputat gamele, toate acestea contribuind la reușita întrecerii.

— Asociind „campionat” de „maraton” într-un domeniu organizării, care...

— A fost bună, echipele avînd asigurate condițiile necesare unei bune participări. Ar fi însă util — pentru edițiile viitoare — găsirea unei formule mai adecvate intervalului de timp, cu perioade de odihnă mai mari și implicînd cu rezultate calitative vizibile.

— Participarea la turneul final al acestei competiții este totodată și un prilej de afirmare...

— De fapt, pentru o parte din jucători, un prilej de afirmare pentru alții — care de pe acum activează în cadrul campionatelor divizionare — un prilej de a confirma aprecierile anterioare. Astfel, această întrecere își aduce și ea contribuția la promovarea fotbalului de calitate, a fotbalului în ce are el mai bun.

VĂ PREZENTĂM LOTURILE PRIMELOR PATRU CLASATE

Locul I — ECHIPA GRUPULUI ȘCOLAR PETROL PLOIEȘTI, prof. Aurel Matei: Teodor Gheorghe 17 ani, 1,83 m., anul II; Bebe Stănescu 17 ani, 1,68 m., anul II; Vasile Toader 17 ani, 1,70 m., anul II; Sorin Corbu 17 ani, 1,82 m., anul II; Ion Popescu 18 ani, 1,74 m., anul III; Nicolae Roman 17 ani, 1,65 m., anul II; Marian Oprescu 18 ani, 1,72 m., anul III; Nicolae Lazăr 17 ani, 1,62 m., anul II; Iancu Dumitru 19 ani, 1,77 m., anul III; Ion Dincă 18 ani, 1,74 m., anul III; Romulus Marin 18 ani, 1,70 m., anul III; Florea

Ignat 18 ani, 1,73 m., anul II; Ursan Bar 17 ani, 1,78 m., anul II.

Locul II — ECHIPA ȘCOLII PROFESIONALE A UZINEI MECANICE NICOLINA IAȘI, prof. Leonid Antohi: Gheorghe Olaru, Mihai Perju, Ioan Rusu, Liviu Fral, Florin Ilie, Gheorghe Andreescu, Constantin Sofian, Teodor Iosub, Mihai Sofian, Constantin Tuia, Mihai Diaconu, Adrian Hara-bagiu, Ioan Ciobanu, Costică Teodoru, Vasile Mihăilă.

Locul III — ECHIPA ȘCOLII PROFESIONALE CĂI FERATE BUCUREȘTI, prof. Gheorghe Douciu: Teodor

Orășanu, Florian Anghel, Nicolae Stanca, Vasile Nedeanu, Liviu Dumitrescu, Gheorghe Simionescu, Marian Ciucă, Constantin David, Dumitru Damian, Gheorghe Iordan, Vasile Moise, Gheorghe Crețu, Ion Bogde, Dumitru Ioniță, Mihai Nițu.

Locul IV — ECHIPA CENTRULUI ȘCOLAR M.I.U. TURDA, prof. Virgil Cenan: Cornel Diașan, Ervin Szilagyi, Iuliu Iobbagy, Ioan Ciocan, Vasile Todoruțiu, Iosif Batki, Ioan Molnar, Gligor Mureșan, Radu, Clortea, Augustin Man, Vasile Rusu, Aurel Copil, Dominic Solga, Dominic Pascu.

Prof. AUREL MATEI (Grupul școlar petrol Ploiești): „Am ajuns la acest rezultat după o pregătire conștiințioasă începută cu mult înainte. Sprijinul primit din partea conducerii școlii, baza sportivă și condițiile crește, precum și ajutorul acordat de antrenorul Gh. Dumitrescu s-au materializat în acest loc I. Dar, în primul rînd, meritul este al jucătorilor, a căror participare totală, dăruire în joc, le-a adus în final titlurile mult rîvnite de campioni”.

Prof. LEONID ANTOHI (Școala profesională a Uzinei mecanice Nicolina — Iași): „Deși ne-am situat numai pe locul secund, sint multumit de evoluția jucătorilor. Obosela și-a spus cuvîntul, altfel cine știe...”

DECLARAȚII

IANCU DUMITRU, căpitanul echipei campioane: „Am cucerit titlul după un turneu obositor și sint cu altă mai multumit că am reușit să rezistăm pînă la capăt. Și eu și colegii mei am căutat să dăm tot ce e mai bun. Tîn să subliniez atitudinea sportivă și respectul față de adversar de care au dat dovadă partenerii noștri de întrecere. Nu-i o exagerare dacă spun că sint fericiți”.

DUMITRU PREDESCU, arbitru: „În raport cu edițiile anterioare numărul abaterilor a fost cu mult mai mic. La aceasta și-au adus contribuția atît jucătorii prin comportarea lor disciplinată cit și arbitrajul de calitate prestat de un lot de arbitri din campionatul divizionar. Rarele acte de indisciplină au fost sancționate cu asprime — cum a fost cazul jucătorului Nedeanu (Școala prof. C.F.R. București) eliminat de pe teren pentru lovirea adversarului — constituind un exemplu pentru alți eventuali amatori. Se poate spune, astfel, că actuala ediție s-a situat la un bun nivel disciplinar”.

Teodor Gheorghe
cel mai bun
portar

Ion Ciocan
cel mai bun
apărător

Nicolae Roman
cel mai bun
mijlocăș

Nicolae Lazăr
cel mai bun
atacant

Mihai Perju
cel mai tehnic
jucător

Mihai Sofian
golgeterul
turneului final

PREMIILE OFERITE DE REVISTA NOASTRĂ

● **CUPA REVISTA FOTBAL** echipei Grupului școlar petrol Ploiești, clasată pe primul loc.
● **„CUPA FAIR-PLAY”** echipei Grupului școlar construcții Arad.
● Premii individuale constînd în genti-sport:
● Celui mai bun portar: **TEODOR GHEORGHE**, de la Grupul școlar petrol Ploiești; ● Celui mai bun fundaș: **ION CIOCAN**, de la Grupul școlar M.I.U. Turda; ● Celui mai bun mijlocăș: **NICOLAE ROMAN**, de la Grupul școlar petrol Ploiești; ● Celui mai bun atacant: **NICOLAE LAZĂR**, de la Grupul școlar petrol Ploiești; ● Celui mai tehnic jucător: **MIHAI PERJU**, de la Școala profesională U.M. Nicolina Iași; ● Golgeterului turneului final: **MIHAI SOFIAN**, de la Școala profesională U.M. Nicolina Iași.
● Cite un abonament pe 6 luni la revista „FOTBAL” directorilor și profesorilor grupurilor școlare precum și primelor trei echipe clasate (cite 15 jucători).

ULTIMELE REZULTATE

Grupul școlar construcții Arad — Grupul școlar alimentar Craiova 3—1 (0—1); Grupul școlar petrol Ploiești — Grupul școlar alimentar Craiova 3—0 (3—0); Grupul școlar I. S. Cimpia Turzii — Grupul școlar construcții București 3—0 (3—0); Grupul școlar M.I.U. Turda — Grupul școlar minier Baia Mare 2—1 (1—0); Grupul școlar comerț Cluj — Școala profesională Tg. Jiu 2—2 (0—1); Grupul școlar UCECOM București — Școala profesională mecanicii agricole Nucet 3—1 (1—0); Școala profesională U. M. Nicolina Iași — Grupul școlar construcții București 4—3 (2—1); Grupul școlar M.I.U. Turda — Școala profesională căi ferate București 1—3 (1—1); Școala profesională U. M. Nicolina Iași — Grupul școlar petrol Ploiești 1—1 (0—0); Școala profesională U. M. Nicolina Iași — Grupul școlar M.I.U. Turda 1—0 (1—0); Grupul școlar petrol Ploiești — Școala profesională căi ferate București 2—0 (0—0); Școala profesională U. M. Nicolina Iași — Școala profesională căi ferate București 2—0 (0—0); Grupul școlar petrol Ploiești — Grupul școlar M.I.U. Turda 1—0 (2—0).

Pagină realizată de Ion CUPEN și Dinu COSTESCU

De mult n-am avut un campion mondial atât de autoritar, atât de **AUTENTIC**, ca această echipă a Braziliei pe care am aplaudat-o la Guadalajara și la Ciudad de Mexico. Și pentru că totdeauna ești tentat să faci comparații cu evenimentele similare cele mai apropiate, să facem și noi o paralelă între felul cum a câștigat în 1966 Anglia și cum au câștigat, în acest an, elevii lui Zagallo.

BRAZILIA

O CAMPIONĂ MONDIALĂ AUTENTICĂ ȘI AUTORITARĂ

În seria lor, acum 4 ani, englezii au obținut două victorii facile, nu deajuns de concludente (Mexic, Franța) și au făcut doar meci nul cu Uruguay. În sferturi și în semifinale, au reușit să scape la limită (1-0 cu Argentina și 2-1 cu Portugalia) pentru ca în finală să treacă, greu și discutabil (după prelungiri și după un gol asupra justei căruia nici azi nu s-a făcut lumină) de echipa R. F. a Germaniei.

În schimb, drumul Braziliei spre intrarea în posesie pentru a treia oară a Cupei „Jules Rimet” a fost sigur, lîmpede: 6 victorii (dintre care numai două la limită, cele asupra Angliei și României), un golaveraj de 19-7 și — mai ales — o victorie în finală, cu un scor de 4-1 și o evoluție excelentă, care au făcut să se risipească orice urmă de dubiu asupra justei cuceriri titlului suprem.

Fie-ne însă permis să extindem puțin discuția, de la câștigarea recentului „El Mundial”, la câștigarea definitivă a trofeului pus în joc la C.M. și să conchidem — și în această privință — asupra DEPLINEI JUSTEȚI a rezultatului.

Pentru că fotbalul brazilian a fost, fără îndoială, cel mai bun din lume pe perioada de 40 de ani cît a dăinuit întrecerea mondială pusă sub semnul „zeiței de aur”. Prezența sa în toate turneele finale, câștigarea de 3 ori a titlului suprem, ca și suita de

nu numai prin cifrele rezultatelor ci și prin maniera sa de joc.

Unul ar fi, poate, tentați să pună întrebarea dacă brazilienii au venit cu ceva nou în privința sistemului de joc. Adevărul este că ei n-au venit decît cu o **pre-dilecție în plus pentru așezarea 4-3-3, ceea ce nu e o noutate absolută, așezare pe care au adoptat-o pentru că ea corespunde cel mai bine calităților indi-**

personalități, dar ea poate fi sootită, în același timp, și **echipa care a dat cea mai expresă întrupare a ceea ce se numește „fotbal-asociație”**. Păreră că echipa joacă pentru Pelé a fost răsturnată de elementele concrete care ni l-au înfățișat pe „el rey” muncind el pentru alții, de Tostao care a urmărit adversarii pînă în careul brazilian și i-a atacat pentru deposdare, de mijlocași

care au dublat fundașii de margine, într-un cuvînt, Brazilia a fost o echipă de vedete, dar de vedete care au format o echipă. Iar vedetele au strălucit **PRIN ECHIPĂ ȘI PENTRU ECHIPĂ**. Cele mai multe aprecieri și elogii le-au cuocorit însă 3 jucători: PELE, care în ciuda celor 30 de ani ai săi a avut cea mai bună evoluție dintre toate turneele finale la care a participat,

GERSON — un fotbalist complet, regizor inspirat al jocului întregii echipe și JAIRZINHO — dribleur fin, atacant viclean și impetuos în egală măsură, dotat cu un impresionant simț al golului, de altfel al doilea în clasamentul golgeterilor acestui turneu final, întrecut în această privință de Müller poate nu atât pentru un plus de calități ale acestuia ci pentru conjunctura mai favorabilă lui (serie mai ușoară; post central, de finalizator prin excelență).

Și o ultimă problemă. S-a spus că Brazilia are o apărare slabă. Nu sîntem de acord cu această afirmație. Poate e mai aproape de adevăr să afirmăm că echipa pe care a prezentat-o Zagallo are în linia defensivă personalități mai puțin strălucite decît în celelalte compartimente, dar nu știm care din formațiile de prima mină din acest turneu final nu și-ar fi schimbat fundașii, sau numai pe unul dintre ei, cu Carlos Alberto sau Everaldo? În definitiv, tăria sau slăbiciunea unei apărări se judecă după criteriul suprem din fotbal, eficiența ei. Or, Brazilia a primit 7 goluri în 6 meciuri. Se poate numi slabă o apărare care, într-un turneu final de campionat mondial (adversari: Cehoslovacia, Anglia, România, Peru, Uruguay, Italia) primește în medie un gol de meci?

Cu atât mai mult cu cît, să nu uităm, Brazilia a jucat, în Mexic, **prorunțat ofensiv** ceea ce, logic vorbind, comportă unele riscuri. Or, pentru campionii mondiali, materializarea acestor riscuri a fost, după cum s-a văzut, minimală.

Mult lăudată apărare italiană a fost, prin comparație, mai bună?

Radu URZICEANU

Citiva dintre jucătorii echipei braziliene (Felix, Pelé, Paulo Cesar, Jairzinho) și cîntărețul Wilson Sivonal (ultimul, din dreapta) admiră Cupa „Jules Rimet”, în posesia căreia Brazilia a intrat definitiv

Foto: U.P.I.

FORMAȚIA DE BAZĂ:

Felix — Carlos Alberto, Brito, Piazza, Everaldo — Clodoaldo, Gerson, Rivelino — Jairzinho, Tostao, Pelé.

AU MAI FOST UTILIZAȚI:

Paulo Cesar, Reberlo, Fontana, Marco Antonio, Edu.

AU MARCAT:

Jairzinho 7, Pelé 4, Rivelino 3, Tostao 2, Gerson, Clodoaldo, Carlos Alberto.

rezultate obținute de echipa națională și de echipe de club de talia lui Santos, Fluminense, Vasco da Gama, Botafogo etc., ca să nu mai vorbim de marea pasiune pentru fotbalul din Brazilia, de ceea ce a însemnat el în aceste ultime decenii pentru propaganda și propulsarea fotbalului mondial, toate acestea ne fac să conchidem că trofeul mondial se află în minile celor care-l meritau. Fotbalul lui Ademir, Zizinho, Pelé, Garrincha, Djalma Santos, Vava, Didi, Jairzinho, Gerson, Rivelino, fotbalul zecilor de stadioane de 100.000 de locuri și mai mult, fotbalul imensului și pitorescului „Maracana”, al plajei de la Copacabana, fotbalul mit, fotbalul care poate, printr-un dribling sau un gut, dezlanțui în egală măsură o tragedie națională sau un carnaval, acest fotbal-legendă a primit o răsplată care i se cuvenea.

TALENT + PREGĂTIRE

De mai mulți ani se spune că marea contradicție a fotbalului brazilian este cea dintre talentul jucătorilor și pregătirea lor pentru cerințele competiționale. Ei bine, ajungînd și ei la această concluzie, brazilienii au trecut — după eșecul londonez — la o pregătire mult mai asiduă, cuoerirea definitivă a Cupei Mondiale devenind pentru ei o veritabilă problemă națională. Sumele alocate de Confederația braziliană a sporturilor pentru „campania mexicană”, durata neobisnuit de lungă a pregătirilor centralizate ca și datele pe care le publicăm în articolul corespondentului nostru din Brazilia, din această pagină, sînt elocvente în ceea ce privește amploarea pregătirii lor pentru „El Mundial”, seriozitatea lor, marcele efort depus pentru atingerea unui obiectiv care căpătase proporții de obsesie.

Și rezultatele s-au văzut din plin, în Mexic, unde Brazilia a dominat campionatul mondial de la un cap la altul, impunîndu-se

viduale ale jucătorilor, marilor lor capacități tehnice, tactice și fizice și pe care au aplicat-o în mod elastic. Precizăm însă că „secretul” succesului brazilian, obținut cu această așezare, nu rezidă în așezarea în sine ci în intuiția în joc a componentilor celor două linii de cîte 3 (Clodoaldo, Gerson, Rivelino și Jairzinho, Tostao, Pelé), în excepționala lor orientare în funcție de fazele jocului, în capacitatea fiecăruia dintre acești 6 jucători de a acționa într-o linie sau alta. Mijlocași, în mod teoretic, Gerson sau Rivelino au rămas prelungit în atac în anumite momente ale jocului, după cum Pelé sau Tostao au acționat cu aceeași dibăcie și în apropierea careului lor și, ca virfuri, în careul advers. Dacă un element tactic a ieșit însă pregnant în evidență, în legătură cu jocul brazilienilor, acesta este, fără discuție, „undoi”-ul pe care ei l-au ridicat în Mexic la rangul de principiu de atac și care le-a adus cele mai multe succese în lupta cu apărăările adverse.

Un alt element pe care brazilienii l-au pregătit în mod atent au fost loviturile libere (scheme tactice variate, surprinzătoare de execuție) în care s-au evidențiat Pelé și mai ales Rivelino, posesorul celor mai senzaționale șuturi de la distanță dintre toți jucătorii care au evoluat în acest turneu final. Printre „atout”-urile braziliene am mai putea nota: **participarea activă la atac a fundașilor laterali** Carlos Alberto și Everaldo (mai ales a ultimului, în special pentru că Rivelino a jucat aripă stînga falsă), **pătrunderile pe centru ale extremului dreapta Jairzinho și acoperirea zonei lui** — în asemenea cazuri — de mijlocașul Clodoaldo sau fundașul Carlos Alberto, **jocul grupat** în jurul jucătorului aflat în posesia mingii, pentru protejarea acestuia și primirea balonului de la el în caz de dificultate, **pasa lungă, surprinzătoare, pe poziții virtuale** (maestrul acestor execuții: Gerson și Pelé).

„STELELE” UNEI ECHIBE DE VEDETE

Deschizînd acest capitol, trebuie să facem însă de la început o precizare: Brazilia a fost echipa cu cele mai multe mari

PREGĂTIREA FIZICĂ

O lacună (mai veche) înlăturată la „Mexico 70”

CORRESPONDENȚĂ SPECIALĂ PENTRU REVISTA „FOTBAL”

Victoria Braziliei nu este întimplătoare. Ea a fost pregătită mai bine ca niciodată și poate pentru prima oară în istoria sportului brazilian s-a dus o muncă științifică, care a completat perfect marea talent al jucătorului brazilian.

Marele public care urmărește fazele jocului nu cunoaște ceea ce se petrece în acel imens laborator care elaborează și aplică planurile de pregătire. De aceea, numele lui **Admildo Chirol**, profesor de educație fizică, al căpitanului **Claudio Coutinho**, specialist în fiziologie și prof. **Alberto Parreira**, sint complet necunoscute. Acești trei specialiști au gîndit și elaborat planul de pregătire care a ajutat Braziliei să se prezinte la campionat într-o perfectă formă fizică și morală, dispunînd 6 jocuri fără să simtă efortul și altitudinea. Datele pe care le publicăm aici sînt extrase din dosarele grupului de pregătire. Ele explică toată această muncă.

Cei 22 jucători au fost supuși unui antrenament de 111 zile. Pentru prima dată, jucătorii au fost capabili să reziste în mod perfect unor jocuri cu Cehoslovacia, Anglia și România, echipe care în toate împrejurările s-au dovedit superioare din punct de vedere fizic jucătorilor brazilieni. De pidă, Pelé, jucător de aproape 30 ani, a realizat, în meciuri, sprinturi de 60 m., fără să-și piardă reflexele, fără să-i slăbească sistemul nervos, și a găsit mijloace, la sfîrșitul jocului contra Uruguay, să înșele vigilența apărătorilor după cum a repetat, tot la sfîrșitul meciului cu Italia, mișcări de agilitate înșelînd apărarea adversă, și înlesnind marcarea celui de-al patrulea gol al lui Carlos Alberto.

Pentru a realiza această pregătire fizică, jucătorii selecționați au făcut marșuri de 50 km, au făcut 1.250 tipuri de exerciții, au jucat trei partide de pregătire și au avut drept odihnă 19 zile din cele 111 de pregătire centralizată.

La Guanajuato, în Mexic, munca s-a concentrat asupra unor probe de verificare, pentru a se cunoaște stadiul de antrenament. Timp de 10 zile au fost făcute diferite examene care au dat rezultatele așteptate. În timpul pauzelor dintre jocu-

rile Cupei Mondiale, au fost aplicate exerciții după sistemul Cooper.

Gădesc interesant să reproduc, pentru uzul antrenorilor români, o parte din programul de antrenament executat în Brazilia, unde nu s-a aplicat interval-training.

1. Pregătire organică:

a) Circuit training, alergări de scurtă distanță, cu opriri și ateliere. În fiecare atelier, alt lucru; b) alergări de lungă distanță

2. Pregătire musculară:

a) circuit-training; b) gimnastică specifică în funcție de starea fizică a fiecărui sportiv (n.n. i de pildă Brito, care este greoi, nu făcea parte din același grup cu Tostao, sportiv de greutate mică).

3. Flexibilitate:

a) flexibilitatea mușchilor (de exemplu alergînd cu balonul între picioare și executînd sărituri, fără să se scape balonul); b) mobilitatea articulară; c) gimnastică acrobatică

4. Viteza

5. Lucru tehnic (principii fundamentale)

6. Lucru combinat

7. Orientare tactică, cu colaborarea antrenorului

Pentru completarea muncii au fost prezentate filme cu privire la antrenamentul portarului, antrenamentul tehnic și exerciții fizice.

Iată pe scurt datele principale ale antrenamentului jucătorilor brazilieni. Supuși unei pregătiri pe care nu au făcut-o niciodată, fiindcă programul brazilian de jocuri nu dă timp de antrenament, jucătorii au suportat-o la început greu, protestînd. Dar cu timpul s-au obișnuit iar de curînd, Pelé a declarat: „**Niciodată nu m-am simțit mai bine pregătit fizicește decît în această cupă**”.

Era cel mai mare elogiu adus celor trei specialiști care au condus antrenamentul fizic, ca și antrenorului Zagallo.

PEDRO VILLA

SAO PAULO, 30 iunie

VIAȚA INTERNAȚIONALĂ A FOTBALULUI, LA FEL DE AGITATĂ ÎN SALA DE ȘEDINȚE, CA ȘI PE STADIOANE

Viata fotbalului internațional, marile sale pasiuni și concurențe nu se consumă, evident, numai în dreptunghiul de gazon cuprins între tribunele clocotitoare. La fel de interesantă, uneori, îți apare și viața dinamică a acestui popular sport așa cum reiese ea din dezbaterile marilor organisme de conducere, fie că e vorba de forul suprem mondial, de confederațiile continentale sau de diversele organisme ale acestora.

Mi-am dat seama, o dată în plus, de această realitate participând, alături de președintele F.R.F., tov. MIRCEA ANGELESCU, și de antrenorul ANGELO NICULESCU, la cel de-al 37-lea Congres al F.I.F.A., ținut la 23 iunie în sala Centrului Medical din Ciudad de Mexico.

Mai întâi, citeva cuvinte despre organizarea și atmosfera marii reuniuni a fotbalului mondial, care se desfășoară la fiecare doi ani. Dornici să încununeze fericit buna organizare a lui „El Mundial”, mexicanii au fost excelente gazde și pentru reuniunea delegațiilor celor 87 de țări prezente, căreia i-au fixat ca loc de desfășurare o sală ultramodernă. Pentru fiecare federație națională au fost rezervate câte 3 locuri, dotate cu căști pentru ascultarea traducerii luărilor de cuvânt în cele 4 limbi oficiale ale F.I.F.A.: engleză, franceză, spaniolă și rusă. Delegațiile și-au ocupat locurile, în ordine alfabetică, începând cu primul rând, de la stânga la dreapta, iar în fața fiecărei delegații se afla câte o tablă indicatoare cu numele țării pe care o reprezintă și steagul respectiv. La masa prezidiului au luat loc, în primul rând, președintele Stanley Rous și vicepreședintele iar în rândurile următoare ceilalți membri ai Comitetului executiv. Pe peretele din spatele prezidiului congresului se afla un imens steag al F.I.F.A., iar pe laturile sălii erau arborate dra-

lene pentru jocul prestat care — după cum s-a exprimat Stanley Rous — „A CONSTITUIT O EXCELENTĂ PROPAGANDĂ PENTRU SPORTUL PE CARE-L IUBIM CU TOȚII”.

Nu voi trece în revistă toate punctele de pe ordinea de zi, unele dintre ele cu pronunțat caracter administrativ. Voi sublinia însă, ca o impresie netă ce mi-a rămas după participarea la acest congres, rolul deosebit pe care încep să-l joace în forul internațional țările africane recent devenite independente. Aceste țări au militat activ, în bloc, pentru propunerea prezentată de federația etiopiană și la care s-au raliat, de la depunere, federațiile nigeriană și algeriană (prevederile F.I.F.A. cer ca orice propunere prezentată de o federație să fie inițial susținută oficial, înainte de a fi supusă dezbaterii, de alte două federații) privitoare la excluderea Rhodesiei din F.I.F.A. Acest punct al ordinei de zi a cumulat aproape două ore de dezbateri, pentru ca până la urmă propunerea să fie pusă la vot și adoptată cu 38 de voturi în favoarea

pentru echipele de club campioane ale Europei, Africii, Asiei, Oceaniei și celor două Americi, dar aceasta nu din cauza votului ci a retragerii propunerii de către însăși prezentatorii ei, Comitetul Executiv F.I.F.A.

Ultimul punct al ordinei de zi, alegerea președintelui F.I.F.A. (și care se anunța cel mai calm, dat fiind că exista o singură candidatură, cea a actualului președinte) a fost cel mai agitat. Conform procedurii obișnuite la acest punct, lucrările n-au mai fost conduse de Stanley Rous ci de unul din vicepreședinți, Valentin Granatkin. Votul a fost deschis, prin ridicarea unui buletin roșu (fiecare federație poate prezenta la congres trei delegați cu drept de a lua cuvântul, dar n-are dreptul decât la un singur vot) și Sir Stanley Rous a fost reconfirmat pe postul de președinte. Două delegații însă, Senegal și Uruguay, au votat contra și au și luat cuvântul. Delegatul african a protestat împotriva manierei în care s-a făcut votarea, afirmând că relegea lui Stanley Rous a fost mai mult impusă delega-

Sir Stanley Rous

ASISTÎND LA CEL DE-AL 37-lea CONGRES F.I.F.A.

pelele celor 135 de țări membre ale federației internaționale. Două mari loji au fost ocupate de reprezentanți ai ziarelor mexicane și de peste hotare, ai marilor agenți de presă, precum și invitați la congres.

Primarul orașului Ciudad de Mexico a salutat pe participanți, apoi Sir Stanley Rous a deschis lucrările, care au început prin tradiționalul apel al țărilor prezente. Înainte de a se intra în ordinea de zi propriu-zisă (și pe care delegații o cunoșteau din materialele trimise de secretariatul F.I.F.A. cu luni înainte), Stanley Rous a înmănat tov. Mircea Angelescu, președintele F.R.F. un cec în valoare de 25.000 franci elvețieni, sumă oferită de forul suprem al fotbalului pentru ajutoarele sinistrărilor în urma inundațiilor din România, exprimând în același timp compasiunea pentru familiile care au avut de suferit de pe urma acestei calamități. Cu același prilej au fost acordate ajutoare bănești pentru sinistrății în urma cutremurului din Peru și pentru familiile jucătorilor dintr-o echipă boliviană, pierși în urma unei catastrofe aeriene.

În continuare, președintele F.I.F.A. a anunțat că Trofeul fair-play al celei de-a IX-a ediții a C.M. a revenit echipei peruviene, ca pe stadionul „Azteca” va fi instalată de către F.I.F.A. o placă comemorativă amintind de celebrarea ediției 1970 a C.M., și a multumit — în finalul cuvântului său — președintelui Comisiei de organizare, Guillermo Canedo, pentru munca depusă de el și de colaboratorii săi, precum și echipei naționale brazi-

și 25 de voturi împotriva suspendării. În acest fel hotărârea luată anterior de Comitetul executiv F.I.F.A., privind afilierea cu drepturi depline a Rhodesiei, a fost infirmată, această țară fiind acum exclusă din federația internațională până la viitorul Congres (München 1972), urmând ca până atunci Comitetul executiv să prezinte congresului un raport asupra situației juridice, din punct de vedere F.I.F.A., a acestei țări.

Rolul activ al federațiilor africane s-a vădit net și în privința modificărilor propuse statutului F.I.F.A., acestea venind cu cele mai multe noutăți, mai ales referitoare la creșterea rolului confederațiilor continentale. „Ciocnirea” principală s-a produs în domeniul influenței U.E.F.A. în fotbalul internațional (influență pe care țările africane urmăresc s-o diminueze) și multe modificări au fost acceptate de congres, ca urmare a marelui număr de voturi al țărilor africane care au votat compact în favoarea propunerilor prezentate de ele. Decamdată însă, n-a „trecut” la examenul votului o propunere africană, considerată ca justă și de alte țări, privind anularea paragrafului din statut care prevede că țările britanice (Scoția, Anglia, Irlanda de Nord, Țara Galilor) nu depun la F.I.F.A. contribuții bănești din încasările realizate la meciurile dintre ele, așa cum stau lucrurile cind este vorba de meciurile dintre alte țări. A căzut, de asemenea, propunerea braziliană ca limba portugheză să devină limbă oficială a F.I.F.A. precum și propunerea organizării unei competiții intercontinentale

lor decit dorită de aceștia, în timp ce delegatul Uruguayului (dind curs unei acute nemulțumiri manifestată de federația sa față de F.I.F.A., încă dinaintea semifinalei Brazilia-Uruguay) a ținut să se consemneze expres votul său contra și a anunțat că justificarea votului negativ al Uruguayului o va face, în scurt timp, public, prin presă și radio.

Prin aceste ultime două luări de cuvânt, Congresul F.I.F.A. de la Ciudad de Mexico s-a încheiat într-o atmosferă destul de încărcată.

Observatorii atenți ai dezbaterilor acestei recente reuniuni a forului internațional sint tentați să creadă că, în viitorul mai apropiat sau mai îndepărtat, F.I.F.A. va avea o viață destul de agitată, ca urmare a tendințelor unor federații mai noi, în special afro-asiatice, de a ataca pozițiile europene și mai ales britanice din acest for.

De asemenea, atitudinea rezervată a federațiilor sud-americane, faptul că ele n-au atacat F.I.F.A. și pe Stanley Rous cu ocazia acestui congres este apreciată nu ca o cedare a lor de la unele poziții pe care se situaseră între ediția londoneză și cea mexicană a C.M., ci ca o atitudine protocolară, după desfășurarea lui „El Mundial” și a Congresului în Mexic, și ca o reținere diplomatică decurgind din faptul că Guillermo Canedo (despre care se vorbea ca despre un posibil candidat la președinția F.I.F.A.) a preferat ca Stanley Rous să nu fie atacat la un congres ținut pe teritoriul mexican.

Rodu URZICEANU

CÎTEVA MINUTE CU... BOBBY MOORE, VILEGIATURISTUL DIN ACAPULCO

În holul arhiaglomerat al hotelului „Maria Isabel”, în ziua aceea, așa de agitată, a finalei, iată-l, dezinvolt, ca un turist proaspăt sosit, pe Bobby Moore, căpitanul foștilor campioni ai lumii, eroul celei mai publicitare întimplări din preajma lui „El Mundial”, internaționalul elegant și sigur de el. Fața odihnită, costum impecabil, gris, de stofă ușoară, în stare să lupte cu căldurile mexicane, așa ni se înfățișează omul pe care l-ai fi crezut zdrobit de trista și atît de misterioasă întimplare din Columbia. Moore vine de la Acapulco. A petrecut câteva zile pe plajele faimoasei localități, după dramatica eliminare a Angliei, desfășurată pe stadionul din Leon.

Cel puțin 20 de ziaristi apar imediat în jurul căpitanului unsprezecelei Angliei. Lucru normal. În hol, din zece oameni, nouă sint gazetari. Bobby, puțin surprins la început de acest asalt, caută — și găsește — un colț mai tihnit în holul imens, zgomotos și plin de zăpușală, în ciuda ventilatoarelor și ale celorlalte aparate de con-

mai puțin triste... Fotbalul de-aici a reprezentat, nu credeți?, o mică revoluție. Ca fizionomie a jocului celor mai multe

● NU BONETTI A PIERDUT
MECIUL DIN SFERTURI DE
FINALĂ

● ECHIPA ROMÂNIEI A
„CĂPĂTAT LUSTRUL
MARILOR SALOANE”

● DE PE GAZON, ÎN FAȚA
MICROFONULUI

dintre echipe. Priviți echipa Italiei. Parcă a fost alta! Dar Uruguayul de ieri, din partida cu învingătorii noștri de la Leon (n.n. repetăm

convorbirea avea loc în ziua finalei) nu avea o cu totul altă mască de cit același unsprezece din precedentele partide? Ideea de joc s-a modificat, din mers, la altitudine. Vă repet, JOCUL a fost revelația campionatului. Și mai puțin jucătorii...

Intrebările au căpătat, mai departe, un caracter local. Confrății prezenți au căutat să-și aducă în terolucutorul pe terenul lor, chestionindu-l despre echipele din țările pe care le reprezintă, despre jucătorii de marcă ai selecționatelor, despre ducurile lui Moore cu atacanții acestor naționale. Am obținut și un capitol al fotbalului românesc, domeniu în care, în mod firesc, Moore s-a arătat bine documentat.

— La ce stadiu de valoare ați găsit echipa României?

— „Excelent. Pot s-o spun, ca adversar, selecționata română ne-a surprins... A căpătat, cu obșnuim să spunem noi jucătorii englezi, lustrul marilor saloane. Nu mai roșește în fața importanților adversari ci îi înfruntă”.

— Nu vi s-a părut, totuși, reținută în joc?

— „Deloc. La un campionat mondial riscurile sint mari și în istoria unei echipe un 0-1 va fi, în timp, mult mai valoros de cit un, să zicem, 0-3. Și-apoi, vi se pare că noi am atacat mai mult decit echipa României?”

— Ce jucători români vă plac?

— „În primul rînd, Dumitrache. Deși, aici în Mexic, l-am găsit mai lenes ca de obicei. Putea, cred eu, să iasă mult mai la suprafață dacă alerga mai mult. Altfel... nu-i prea comod să fii în fața lui, cind are mingea. Îmi place Dumitru. Ca fundaș central ai un bun adăpost cind el joacă în fața ta. Îmi place Dinu fiindcă știe, de pe acum, toate tainele meseriei noastre grele și plină de riscuri, meseria fundașilor”.

— Sinteti aici pentru comentarea, la televiziune, a finalei?

— „Exact. Peste trei ore voi fi alături de Billy Wright, în fața microfonului și a televizorului — ghid de pe stadionul Azteca”.

— Apărarea va fi decil... bine apărată. Doi fundași nu-și vor trăda niciodată colegii de post.

— Fiți siguri de asta. Mai cu seamă că în finală se vor marca cel puțin cinci goluri. Vor exista deci „inculpați” pentru care va trebui să pledăm...”.

Pronostica exact căpitanul echipei „Albion”

Eftimie IONESCU

BOBBY MOORE

diționare a aerului. Colțul acesta este o scară ce duce spre subsolul marelui hotel mexican. Pe-aici nu trec prea mulți oameni și conferința de presă ad-hoc beneficiază de condiții cit de cit acceptabile.

— Putea evita Anglia, eșecul de la Leon?

— „Da. La 2-0 nu-i de admis să mai pierzi un asemenea meci. Linia de fundași, în frunte cu mine, a gafat prea des și cind în fața sint buldozeri ca Müller sau Seeler e greu să treci cu bine de asemenea încercări. Mulți au aruncat principala vină asupra lui Bonetti. Nu-i pot aproba, cum nu i-a aprobat însăși Banks, bravul nostru Banks. Orice alt portar putea lua aceste goluri... sau altele din mingi pe care Spreki (n.n. — numele de alintare al lui Bonetti) le-a apărut. Nu. Nu Bonetti a pierdut meciul cu formația vest-germană ci întreaga echipă”.

— Care sint părerile personale asupra campionatului?

— „Pe cele personale le păstrez... pentru o viitoare carte. Aș putea să vă împărtășesc citeva opinii de specialitate, deci numai pe cele despre fotbal. Înțeleg, sint mai puțin colorate, mai puțin senzationale, mai puțin... gazetărești, dar prefer să le expun pe acestea, decit pe celelalte, fiindcă sint

● ÎN CIUDA FAPTULUI că „squadra azzurra” (medali de argint) a fost primită, în semn de prețuire a locului 2 ocupat la „El Mundial”, de către președintele Giuseppe Saragat, în jurul formației italiene, mai precis în jurul antrenorilor Valcareggi și Mandelli se adună tot mai multe critici, dintre care una privește direct neferosirea lui Rivera în finala C.M. Atacurile au devenit tot mai violente.

Și dacă cucerirea titlului de vicecampion mondială va duce la demisia lui Valcareggi se va produce încă una din multele isprăvi ale fotbalului...

● O AMFORĂ ELENA CAMPIONANEI MONDIALE. Prezent la turneul final din Mexic, președintele federației elene, George Dedes, a oferit echipei campioane o vechi amforă greacă, despre care se spune că ar avea o vîrstă de... 2000 ani!

ECOURI LA „MEXICO '70”

● ZIARUL „PRAVDA” din Moscova a publicat un amplu comentariu avînd ca temă problema arbitrajului la C.M., tratat de cei trei trimiși speciali ai săi în Mexic. În comentariu se amintesc că în ședința comitetului executiv F.I.F.A. vicepreședintele V. Granatkin a avut o intervenție fermă, cerînd să se pună la punct un sistem care să permită aprecierii activității arbitrilor și sancționarea celor care comit grave greșeli.

● PENTRU MINE, CLODOALDO a fost jucătorul numărul unu al Campionatului Mondial — iată părerea celebrului internațional olandez Cruyff.

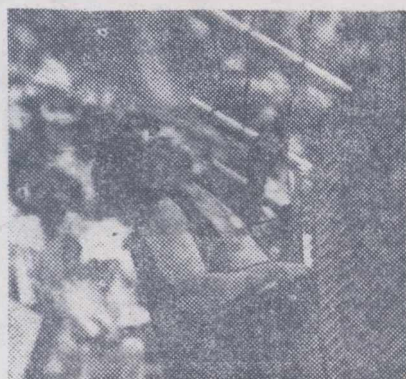
● CAMPANIA MONDIALĂ 1974 a și început... Agențiile de turism din R. F. a Germaniei au și lansat, la începutul acestei săptămîni, în sute de mii de exemplare, prospecte cuprinzînd programele de călătorie pentru cei care doresc să asiste la întrecerea de peste patru ani.

● „PELE ESTE, ACUM, de asemenea, cel mai mare „om de echipă” din lume”, iată părerea lui Eusebio.

● DANNY BLANCHFLOWER, care a urmărit la fața locului campionatul mondial serie în „Sunday Express”: „Fotbalul englez n-a ieșit în mod deosebit în evidență după victoria din 1966. Jucătorii și-au ameliorat, indiscutabil, pregătirea fizică și tehnică, dar el au suferit și o veritabilă spălare a creierului, sub raportul tacticii. Spuneți-mi o idee originală, neașteptată, care a apărut în fotbalul englez în cursul ultimilor patru ani. Spuneți-mi cind și unde instinctul, flerul individual, s-au manifestat. Iată de ce apreciez ca just că Brazilia este campioană a lumii”.

SUFERINȚELE UNUI SUPORTER

În ziua finalei, orice loc de unde se putea vedea terenul de joc era solicitat. Era ocupat. Iată-l pe acest înfocat suporter al Braziliei. A ajuns și și-a făcut un „cuib” lângă gardul de sîrmă al stadionului „Azteca”. De acolo și-a încurajat favoriții. Din toată inima, din toată ființa lui.

„Ah, Dumnezeu, ce sînt frumos! Dureros de frumos!” Inima, însă, nu a rezistat și...

...A căzut lângă parapet, în șanțul împrejmuitor! Suporterul brazilian primește îngrijiri. Se va reface însă, și-și va retua locul lângă gard pentru a-și aplauda din nou favoriții!

PERCHEZIȚII LA STADIOANE...

Măsurile de precauție, luate de organele de ordine ale stadioanelor mexicane în timpul „Mundialului”, au mers pînă acolo încît au funcționat grupuri de polițiști cu sarcina de a descoperi pe spectatori care aveau asupra lor diferite obiecte ce puteau fi transformate în proiectile de aruncat pe teren. Fotografia prezintă un asemenea caz de percheziție, neobișnuită, efectuată de un polițist asupra unui spectator suspectat.

mexican MAGAZIN mexican

AUTOGRAFE... ÎNVINȘILOR

Autografe și de la învinși... Cel solicitat este Bobby Charlton la sosirea pe aeroportul din Londra

DOAR TREI SUTE...

Fotbaliștii englezi s-au înapoiat la Londra fără titlul cu care pleaseră. Lasaseră cupa în Mexic, după sferturile de finală. Poate de aceea, la sosire nu i-au întâmpinat decît cîteva sute de suporter. Printre ei, ziaristi, radio și fotoreporteri. Nimănui însă, sir Alf Ramsey nu i-a acordat nici cel mai mic interviu, iar cînd un reporter i-a întins microfonul a spus cu bruscetă: „Ia-l repede de aici! A fost o călătorie prea lungă și sînt foarte obosit”.

În schimb, Bobby

Charlton a făcut cîteva declarații, în care a subliniat în primul rînd că impopularitatea echipei în timpul șederii sale în Mexic, a influențat chiar randamentul său. Cînd un ziarist a semnalat raporturile reci dintre Ramsey și presa mexicană, Charlton a ripostat: „Nu vîd de ce ar fi trebuit să colaboreze cu ea după toate cele ce a scris. Ceea ce se poate spune este că sir Alf nu se prefacea la dublu joc”.

Comentariile însă, a-bea au început...

MARKO EXPLICĂ...

După o știre transmisă de agenția cehoslovacă de presă, antrenorul Josef Marko consideră altitudinea și căldura mare drept cauze principale ale înfrîngerii echipei naționale în

Mexic. El a remarcat că doar portarul Viktor, fundașul Dobias, mijlocașul Migas și atacantul Petras au rămas imuni la efectele negative ale condițiilor climatice mexicane.

AU EVADAT ÎN TIMPUL UNUI MECI!

Fotbalul, sport atît de popular și de puternic, deschide multe porți. Vreți o dovadă? În timpul transmisiunii pe micul ecran a meciului semifinală Italia — R.F.G. a Germaniei, paznicul unei închisori mexicane au urmărit cu atîtă pasiune fazele dramatice ale acestei înfrîngerii, au fost atît de concentrați asupra momentelor neprevăzute în care a abundat partida, încît n-au... simțit cînd cei 23 de deținuți și singurul paznic care a rămas cu ei, au profitat pentru a fugi spre cele mai largi orizonturi...

AMINTIRI, AMINTIRI...

Încet-încet se vor stinge ecurile campionatului mondial din Mexic și participanților le vor rămîne doar amintirile, înscrise în „jurnale de zi” sau fixate pe peliculă, în albume cu tăieturi din ziare sau de fotografii. Ca aceasta care înfățișează pe două din vedetele ediției mexicane, Uwe Seeler și Schnellinger, echipați cu inten-se și splendidele pălării din țara aztecilor.

Mexicul a trecut, acum gîndurile se încrepă spre ediția jubiliară a 10-a, din R.F.G...

DOMIDE ALES ÎN ECHIPA MONDIALĂ A CELOR MAI... FRUMOȘI JUCĂTORI!

Una din publicațiile mexicane a invitat pe cititorii săi să aleagă-iască o „echipă a lumii” alcătuită din cei mai... frumoși jucători participanți la campionatul mondial. Ancheta s-a bucurat de succes mai ales în rîndul sexului frumos.

Primul aces a fost exequu Geoff Hurst, care a făcut să bata mai multe inimi decît urugua-ianul Mazurkiewicz, marocanul Ben Kasso și italianul Gianni Rivera. Au mai obținut voturi, destul de multe: Calderon (Mexic), Beckenhauer și Müller (R.F.G.), Di-seveș (U.R.S.S.), Cubillas (Peru), DOMIDE (România) și chiar Uwe Seeler (R.F.G.), care are, în o'zii femeilor, multă personalitate... De remarcat că în această originală echipă a lumii n-a fost ales nici unul din jucătorii campioanei mondiale, Brazilia.

● Aflat în landul Renania — Westfalia, unde se desfășurau alegerile regionale, președintele R.F.G. a Germaniei, Heinemann, nu a scăpat ocazia de a urmări evoluția echipei naționale de fotbal în Mexic. Grație unei instalații speciale, el a urmărit simultan la televizor alt rezultatele primului tur de scrutin, cit și meciul din semifinală C.M., Italia — R.F.G. a Germaniei.

● Jucătorii belgieni au oferit Crucii Roșii mexicane — spre a fi vîndute la licitație 20 mingi cu autografele lor.

● Președintele comitetului național al sporturilor din Peru i-a anunțat pe jucătorii echipei reprezentative că datorită frumoasei lor comportări la C.M. vor primi fiecare cîte un loc de casă în cel mai frumos cartier al capitalei țării, Lima.

● S-a calculat că pe tot timpul șederii sale în Mexic, Pele a acordat peste 20.000 autografe!

● În filmul C.M. intitulat „Mexico 70” și realizat de cunoscutul regizor Albert Isaac, un rol va avea și actualul președinte al F.I.F.A., Stanley Rous.

● J. Saldanha, despre fotbalul brazilian: „Acesta este ca o plămădă scursă iarna: dacă ataca, se descoperă la picioare, dacă se apără își dezvelește restul trupului”.

● În timpul șederii sale în Mexic, Gerd Müller a înregistrat pe disc o nouă melodie, intitulată: „Ura! Ura! Ura! Mexico!”.

● În timpul desfășurării turneului final al C.M., o personalitate deosebită și-a căpătat o bisericuță din orașul Zopozan (Mexic). Altarul acesteia a fost împodobit cu drapelele celor 16 țări participante, cu o copie a „Cupei Jules Rimet” precum și cu numeroase mingi de fotbal.

● Ambasadorul Braziliei la Ciudad de Mexico a anunțat că un oraș din țara sa (nu s-a precizat care) va primi numele „Guadalajara” în amintirea frumosului oraș mexican care a găzduit cea mai mare parte din timp echipa națională în Mexic.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

JUANITO ARE CUVINTUL

ORIZONTAL : 1) Înaintaș bulgar, prezent la C.M. — Torinez din lotul lui Valcareggi. 2) Locul eliminării Angliei — Fundaș bulgar, participant în Mexic. 3) Unul dintre cei mai „slabi” jucători brazilieni la prezenta ediție a C.M.... — și unul dintre cei mai buni. 4) Mijlocas urugua-

yan — A evoluat în grupa D. 5) Fundaș de nădejde al „squadrei azzurra” — Grupele, pentru cele 16 (fig.). — Debutul Israelului! — Pronume. 6) Măsură — Traian Savu — Mașină din orașul în care activează... — Diviziune la tenis. 7) Lucescu, pentru „tricolori” — Ho-

telul arbitrilor, în Toluca. 8) Curelușă — L-a dat echipei noastre pe Domide — Tostao, în preliminarii! — Ion Marinescu. 9) Jucător marocan din lot — Re-prezentată în turneul final de către 5 echipe. 10) Petru — 31 mai 1970, ziua meciului inaugural — „Car-etano”, fundaș uruguaian din lot. 11) Foarte bună, după oboseala meciului — A viza poartă adversarului — Limba esperanto simplificată. 12) Copiată — Gol. 13) Vechi caracter germanic — Jalt, pe una din extreme! — Domină, cu înălțimea lui de 4100 m, orașul Toluca. 14) Unul din infinitivele antrenorilor — Înaintaș „carioca” — Echipă din Luxemburg și Grecia.

VERTICAL : 1) „Ramsey, stopat din cursă de elevii lui Schön — Obiectiv de atins în fiecare etapă a C.M. 2) Unul din așii vest-germani — „Piesă” de nădejde a Italiei — Muia. 3) Cere ... geografic — Con-curent... pe hipodrom — Printre cei mai buni „tri-colori” din Mexic. 4) Foar-

te disputată, ca semifinale de pe Azteca — Marea „decepție” a lui Marko. 5) Pexa, în finală! — A curăta. 6) Gust mediu! — Sandu Hristea — Enervat. 7) Insușire — A suspina — Asemenea. 8) Competiție găzduită de Mexic în 1968 — înlocuit de atac! Fost partener al lui Pele și Zagaló — 1970, cel al marilor confruntări — Fundaș al naționalei noastre. 10) Calitate — „JUANITO ARE CUVINTUL”. 11) Sabie — Înaintaș iugoslav — Vava... în tripletă! 12) După unii... selecționeri (sing.) — Debutul lui Sesternev! — Portar spaniol, partener al vest-germanilor și al ita-lienilor în unele meciuri pregătitoare pentru Mexic. 13) „Dumitru, alt valoros component al naționalei noastre în Mexic — Tara... cuptoarelor înalte — Bra-zilian învins de... brazi-lieni, în „sferturi”. 14) A-părător — Fundaș al „ce-lestilor”, prezent în Mexic.

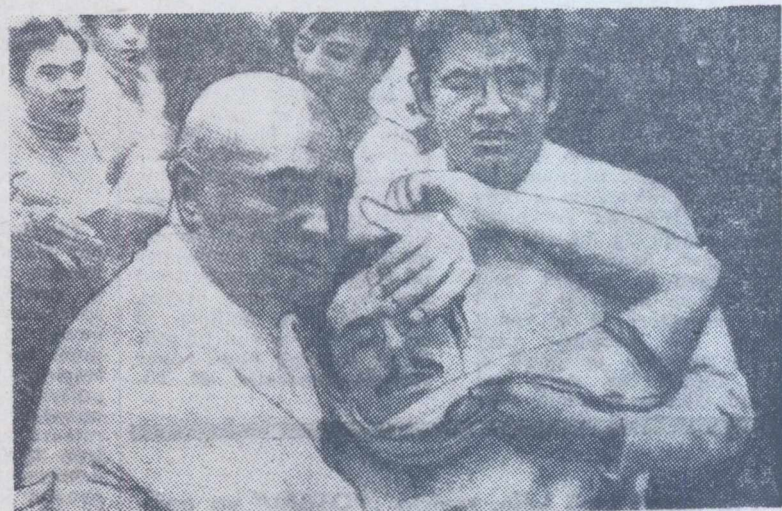
Cuvinte rare : IDO.

DAN MIHALE

DEZLEGAREA CAREULUI DIN NR. 212

Orizontal : 1) Brazilia — Neagu. 2) Români — Urugua-y. 3) Asigurat — Albă. 4) Vară — Everaldo. 5) Ot — I. a — Anina — Nl. 6) Orori — T — D — S — E. 7) U — I — Dumitrache. 8) Riva — Sacre — Ha. 9) Siere — R — Al-more. 10) Salamanov — In — D. 11) Libuda — Ehn — Hs. 12) Finală — Fragos. 13) Sao — Augustin — N.

MAI GREU DECît ÎN SASE MECIURI!

Cele 15-20 de minute de după finala cu Italia au fost cele mai dificile pentru Rivelino, mijlocașul-extremă al echipei campioane mondiale. Mai dificil decît cele șase meciuri la care a participat în „campania mexicană”. Și asta pentru că n-a putut rezista entuziasmului suporterilor și a... leșinat. Iată-l, înconștient, primind ajutorul năseurului Americo.

ADAMACHE, EROUL MECIULUI

NOI SPERANȚE PENTRU FEROVIARIII CLUJENI

MECIUL OCAZIILOR RATATE

POLI, ÎNCĂ 2 PUNCTE!

UN „MINI“ ITALIA—R.F.G.

DIVIZIA NAȚIONALĂ A

ETAPA A 24-a

O VICTORIE CU EMOTII

TREI LOVITURI DE PEDEAPSĂ!

Redacția și administrația: bd. Mărăști nr. 26, București. Tiparul: L. P. Informația; str. Brezoianu 23-25.